

APOSTOLUL

REVISTA CADRELOR DIDACTICE

Editată de Sindicatul din Învățământ și Cercetare Neamț

SERIE NOUĂ, ANUL VI, NR. 60

mai 2004

UNDE NE SÎNT FILANTROPII?

Lumea românească post decembristă s-a segregat repede, căci peste noapte, chiar prea repede, au apărut potențați de toate culorile, despre care nimeni nu auzise înainte și care au pretins a-și fi făcut afacerile din mai nimic. Un domn anume, patron al fabricilor de mobilă, ne încredința că a pornit cu... 50.000 lei, și cu o Dacia, "făcând turcii"... Altul pretindea că scoate parale din piatră seacă pentru simplul fapt că face "inginerie financiară", adică, pe un plan subtil, ca să înțeleagă prostimea, este el, inginerul, un geniu pustiu al afacerilor, care i-au permis să investească te miri ce și să scoată milioane de dolari! Mare mirare cum s-au adunat pe plaiul mioritic buluc de caimacami ai finanțelor mai ceva decât în SUA unde averile s-au făcut în decursul a 3-4 generații!

Ceea ce deosebește pe magnatul american de cel autohton, ar putea fi rezumat în două idei.

Prima este aceea că, de regulă și în principiu, omul cu

bani din capitalismul adevărat recunoaște că banii săi sunt mai mult sau mai puțin murdari. "Nu mă întreba cum am făcut primul meu milion de dolari" - e o vorbă care funcționează ca o regulă a compromisului, a complezenței și a bunului simț.

În contra, baronul mioritic (carpato-danubiano-pontic) și-a însușit un alt principiu, unul latin, elaborat de un anume Vespasian, împărat roman și inventator al closetului public: "Banii nu au miros!" Mai mult, compatriotii cu "E Classe" (adică Mercedes ultima clasă) țin să ne convingă de cinstea și corectitudinea care produc miliardele. Deci, într-o judecată simplă, cu cât ești mai cinstit, cu atât ești mai bogat. Desigur, cu unele excepții, care sunt "săraci dar curății"...

A doua deosebire dintre bogatul american și cel român este redată prin ideea de filantropie, cuvânt cunoscut tuturor celor care cred că dar din dar se face Rai. Filantropul american chiar crede asta și de aceea "și rupe de la gură" pentru a construi un spital, o școală, un stadion, un muzeu, ba chiar un campus universitar în care

pot învăța mii de studenți. Alții se întrec în a acorda ajutoare umanitare, alimente și medicamente pentru săraci sau sinistrați, întrețin aziluri pentru bătrâni sau bolnavi incurabili, finanțează cercetări în domeniul medicinei, cheltuiesc pentru fundații sau organizații umanitare și multe altele.

O categorie specială de filantropi acordă burse de studii celor dornici și capabili să învețe, perpetuând încrederea în ideea că munca este izvorul bogăției. Sistemul bursei filantropice (denumite "private") funcționează bine, a devenit faimos, s-a extins și în afara SUA, capacitând tineret studios din numeroase țări inclusiv România și căpătând funcția unui mecanism de "brain drain" (adică de racolare a creierelor).

Din păcate, românul bogat nu e filantrop. Mai curînd e meschin, dînd o pomană zgîrcită unei biserici sau vreunui călugăraș gălbejit de Postul Mare, cu gîndul ascuns că i se vor ierta ceva păcate, sau că Domnul va uita cum i-a înșelat pe amărîți cînd le-a cumpărat țarinele pe cîțiva dolari soioși.

Potentatul român este însă

obligatoriu și politician. Au sesizat-o mai marii Comisiei de integrare europeană.

În dubla sa calitate, nababul de Neamț, de Gorj sau din alte părți ale țării dă dovadă că nu crede în dărnicie. El nu a înțeles că bunăstarea lui este, cum spunea uitatul Karl Marx, la origine, o injustiție, ba chiar pentru mulți, un furt pur și simplu, indiferent cum l-am numi: Fond Național de Investiții, Credit Bank, Tutunul Românesc, Casa de Ajutor Românesc etc.

Morala sau bunul simț nu-l determină să se simtă dator cu nimic, nimănui, ba mai mult se și mîndrește că deține cel mai scump autoturism de lux din România, că este atît de ocupat încît trebuie să lucreze la "inginerie" chiar și în mașină.

Și asta încă nu e tot căci ar mai trebui spuse cîteva cuvinte despre o categorie nouă de belferi, anume cei care s-au îmbogățit din... fotbal.

Sportul Rege face... regi. E drept, niște regi cu tiulee-n barbă, copii precoci, pentru care mari cluburi plătesc zeci de milioane de dolari ca să satisfacă pofta de divertisment a lumii. Sărmanii de ei n-au nici o vină, căci sunt prea tineri și necopți ca să înțeleagă cît de stupid este să-ți cumperi un ceas de 2000 milioane lei, în timp ce milioane de oameni care te-au aplaudat nu cîștigă două milioane într-o lună de muncă.

Asa că oftezi și-ți spui precum Poetul: "O, țară tristă, plină de netoți..."

Prof. dr. D.D. URSACHE

CELE MAI ÎNDRĂZNETE NEGOCIERI

DUBLAREA SALARILOR ÎN ÎNVĂȚĂMÎNT

Două ore de grevă de avertisment, precedate de mai multe runde de negocieri soldate cu un tradițional proces-verbal ca altădată între Sindicat și Minister, vor avea oare puterea de a precipita decizia finală? O nouă lege a salarizării în învățămînt pînă la 30 iunie 2004? Liderii de la vîrf zic că da, cei mulți din școli sunt sceptici și neîncrezători. În orice caz acțiunile de protest vor continua în perioada următoare iar mitingul și marșul de la București din 2 iunie rămîn bătute în cuie. Se speră într-o participare activă a cel puțin 10.000 de oameni între care se vor număra și 60 de nemțeni.

De data aceasta, pe masa negocierilor s-au avansat propuneri radicale, absolut justificate sub presiunea monitorizării intrării în Europa: 6% din PIB și o dublare a salariilor în învățămînt în două etape: 50% începînd cu 1 septembrie 2004 și încă 50% începînd cu 1 ianuarie 2005.

Măcar curajul și tot trebuie apreciat în aceste noi runde de negocieri. De fapt și guvernarea au fost surprinși de nivelul atît de scăzut al salarizării celei mai mari categorii de bugetari și intelectuali ai țării, sub munca necalificată a celor mai slabe nivele de salarizare din U.E.

Biroul operativ S.L.L.I. Neamț
Ștefan CORNEANU

(Continuare în pag. 3)

TÎRGUL PIETREI SUB OCUPAȚIA PANTALONILOR SCURȚI

Trăiască pustimea țării aflată la vîrsta silabisirii! Sus cu ea! E 1 Iunie, Ziua Internațională a Copilului. E sărbătoarea gingășiei și purității. Copiii rîd cerului și păsărilor. Întind mîinile să prindă soarele. În această zi, nimeni nu poate urî viața. Fiecare învățăcel serbează evenimentul cum îl duce mîntea. Soarta e mai blîndă cu ei. Pînă și copiii străzii sunt fericiți, ronțăie cofeturi, bomboane și acadele, date gratis de guvernanți. Normal, peste cîteva zile încep alegerile

Dumitru RUSU
(Continuare în pag. 6)

Grădinița "Veronica Fillp" Piatra Neamț - Grupa mică "B"-2004

ASISTENȚĂ EUROPEANĂ ÎN NEAMȚ

"Ajutorul nu cunoaște granițe. Este mai bine să aprinzi o lumină mică, decât să blestemi întunericul."

Moto-ul de mai sus reprezintă deviza Fundației

„Hilfe fur Osteuropa, Todnau - Seelscheid”. Membrii acestei organizații, conduși de o inimoasa doamnă Ursula Honeck, vin cel puțin o dată pe an în Piatra-Neamț, la Grădinițele Nr. 3 și Nr. 12 și Școala Spiru Haret, încărcăți de daruri pentru copii proveniți din unele familii defavorizate: haine, încălțăminte, jucării, medicamente, articole de uz

școlar. Toate aceste lucruri provin din colecte făcute de cei din fundație de la familiile germane, care înțeleg să-și ajute viitorii concetățeni și să le facă viață un pic mai ușoară. Mai mult, printre acești oameni din țara lui Goethe s-au găsit și

Dan AGRIGOROE
(Continuare în pag. 4)

ÎN EUROPA... LA NOI ACASĂ

In perioada 20-26 mai 2004, Școala nr. 8- Roman și-a deschis porțile Europei...

Ne imaginăm cîndva că noi eram gazdele unui grup de profesori și elevi veniți din Germania sau Italia. Ei erau diferit costumați de ai noștri, ce purtau costume populare.

Revăd în subconștientul meu spectacolul și mă bucur. Eu am să vorbesc despre ceea ce ne-a bucurat, cu adevărat sufletul în aceste zile de mai-cu prilejul vizitei unei delegații de elevi și profesori din provinciile Oristano- Italia și Wiesbaden- Germania. Întregul proiect mi-a confirmat că ideile integrării în structurile europene sunt o necesitate și trebuie privite de fiecare dintre noi cu maximă seriozitate și respect pentru cei care trudesc pentru aceasta.

Programele Socrates, Comenius, cetățenie

europenă, internet, parteneriat, deschidere europeană erau pînă mai ieri, pentru mulți dintre noi, niște necunoscute. Informația pătrundea cu greu pînă la noi, profesorii de rînd. Uniunea Europeană este cea care garantează dimensiunea europeană, transnațională a tuturor proiectelor de cooperare derulate prin "Comenius". Valorile europene ale cetățenilor, așa cum trebuie să fie ele înțelese și interiorizate de către elevi, au constituit substanța tematicii generale a proiectului. Eseuri, albume de desene, postere, pliante, CD-Rom-uri, portofolii- au făcut obiectul unor interesante expoziții deschise în instituțiile copartener. Dar o lecție extraordinară ne-au dat-o copiii, cu prilejul întîlnirii din cadrul Școlii nr. 8 Roman. Astăzi, în această zi frumoasă de mai, 21, am înțeles că, primii cuprinși în tentația globalizării sunt copiii, că, într-adevăr,

Valerian PERCĂ
(Continuare în pag. 2)

ȘCOALA ȘI "CRIZA ADOLESCENȚEI"

Fenomenele psihologice și afective, care însoțesc pubertatea, sunt cunoscute sub numele de "criza adolescenței", manifestată la fete la vârsta de 12-14 ani, iar la băieți între 14-16 ani.

Această etapă a evoluției psihologice cunoaște manifestări succesive, diferite între ele: perioada revoltei și a scandalului, perioada închiderii în sine și cea a exaltării.

Perioada revoltei și a scandalului care interesează în mod deosebit învățământul preuniversitar, se manifestă prin protestul împotriva ideii de subordonare; adolescentul nu mai este servil, are o demnitate exagerată, un zîmbet batjocoritor, își consideră părinții tiranici, păreriile adulților îi par ridicole și descurajează orice încercare a educatorilor de a realiza schimburi intelectuale. Acum adolescentul se revoltă împotriva familiei și a părinților, împotriva moralei și a politetei și împotriva școlii,

acest ultim aspect vizându-ne direct, deoarece elevul de 14 ani vede în profesori niște ignoranți, niște tirani, le urmărește greșelile, le demască nedreptățile, le pune la îndoială buna credință, le contestă priceperea și autoritatea.

Elevul disprețuiește materiile care nu-i plac, ignoră ideile universale valabile, se dedă la acte de indisciplină gratuită pentru a-și manifesta cu stîngăcie personalitatea încă neconturată și a-și afirma independența.

În fața de ce, avînd în vedere toate aceste aspecte, trebuie să ne revizuiem propriul comportament, să încercăm să ne păstrăm tinerețea sufletească, să privim adolescentul ca pe un egal, să-i cunoaștem preocupările, aspirațiile și nemulțumirile, să-l ascultăm cu răbdare, încercînd discret, dar constant, să-l învățăm să trăiască în societate, să devină maleabil, păstrîndu-și integritatea morală.

Eliberat de "lanțurile copilăriei", adolescentul își manifestă independența prin

excentricități comportamentale, lăsîndu-se uneori tirat în manifestări grave: tutun, alcool, droguri, depravări sexuale, furturi, violuri, comițînd infracțiuni dintr-o solidaritate prost înțeleasă cu alți tineri. Această perioadă este cunoscută sub numele de "vîrsta bandeii", este deosebit de periculoasă, deoarece adolescentul, care și-a renegat familia și școala, nu este pregătit să trăiască singur, și își caută înțelegerea "la prieteni".

Pentru a evita astfel de manifestări comportamentale nedorite, școala trebuie să mențină o permanentă legătură cu familia și instituțiile abilitate, pentru a îndepărta pe adolescent de acel mediu, care ar exercita o influență nocivă asupra sa.

Școlii îi revine sarcina de a realiza programe educative viabile, care să stîrnească interesul elevilor, să-i atragă și să-i mobilizeze, să le formeze capacitatea de discernămint, și spiritul competitiv în ceea ce privește nivelul calitativ al pregătirii intelectuale.

Monitorizarea atentă a excentricităților comportamentale ale adolescenților, intervenția energică pentru a-i îndepărta de mediile nocive, consilierea elevilor cu probleme, sunt doar cîteva modalități prin care școala poate ajuta adolescentul să depășească perioada de criză specifică vârstei.

Prof. Melania SERBU

SUNT CORIGENȚELE O SOLUȚIE PENTRU RECUPERAREA CUNOȘTINȚELOR?

Peste cîteva săptămîni se vor încheia cursurile anului școlar 2003-2004. Pentru elevii care nu depășesc baremul minim de cunoștințe la toate obiectele în timpul anului școlar și să promoveze clasa în luna iunie, există posibilitatea ca ei să recupereze materia în timpul verii și să facă dovada la începutul lui septembrie că merită să treacă în clasa următoare.

Există o întrebare care mă frămîntă de foarte mulți ani, la apropierea sfîrșitului de an școlar: sunt corigențele o soluție optimă în vederea recuperării cunoștințelor pentru elevii rămași în urmă la învățatură? De fiecare dată răspunsul a fost același: NU.

În primul rînd, am observat că indiferent de materia la care a fost elevul corigent, mediile după examenul de corigență au fost doar de cinci (foarte rar se poate vedea o medie mai mare). Trebuie să menționăm că nu lipsit de importanță este faptul că mediile de cinci se obțin, de cele mai multe ori, din note mai mici la scris și ridicate la oral. Aceste medii de promovare la limită arată că elevii nu s-au putut pregăti singuri pe timpul verii, vara nefiind un anotimp propice pentru învățatură, tentațiile sunt mari și fără un program riguros stabilit atît acasă cît și la școală - e greu ca un elev corigent să poată parcurge sistematic materia care i se cere.

Pentru a veni în ajutorul elevilor cu probleme la învățatură am încercat să cunosc cauzele care

generează această situație, cauze care implică atît elevul, școala cît și familia.

În primul rînd, aș menționa nivelul scăzut al motivației școlare, lipsa unei perspective, care îi fac pe unii dintre ei să fie reticenți față de școală. Nu lipsit de importanță este coeficientul de inteligență scăzut al elevilor în cauză sau atitudinea negativă a familiei față de școală, transferarea obligațiilor familiei asupra școlii. Aș mai adăuga starea materială proastă a familiei și influențarea negativă a factorilor extrașcolari.

Cred că e de datoria dascălilor și e benefic pentru învățământul românesc să prevenim rămînerea în urmă la învățatură a unor elevi, predispuși la aceasta încă din timpul anului școlar, decît să-i ignorăm, lăsîndu-i corigenți, apoi în septembrie să-i trecem cu ușurință.

Un rol important în prevenirea corigențelor îl are, desigur, și dirigintele clasei. El trebuie și poate să țină o permanentă legătură între școală, colectivul de elevi și de profesori ai clasei și familie. Elevii fără corigențe vor avea o vacanță liniștită.

Pentru a reuși într-un astfel de demers trebuie multă muncă și perseverență, dar răsplata e pe măsură, elevii cîștigînd încredere în propriile forțe, descoperind că pot face față cerințelor școlii iar poziția lor în școală și față de familie va fi cea meritată.

Valerian PERCĂ

ÎN EUROPA... LA NOI ACASĂ

(Urmare din pag. 1)

Prietenia nu mai are frontiere și că bătrîna noastră Europă respiră prin plămîinii lor și-și admiră vechea și mereu proaspăta frumusețe prin

îndrăzneții lor ochi frumoși. Dacă nu i-ați văzut niciodată pe ai noștri copii cu italienii la un loc, dansînd, cîntînd sau pur și simplu privindu-se unii pe alții, ei bine, dacă nu i-ați auzit rîzînd în cele trei limbi deodată, ați pierdut însuși sensul cuvîntului "prietenie".

Copiii noștri știu foarte

multe, sunt bine "mobiilați" intelectual pe măsura curiozității lor cognitive, iar această inteligență este sacra neodihnă a animatorilor, vii și permanenți, care sunt învățătorii și profesorii.

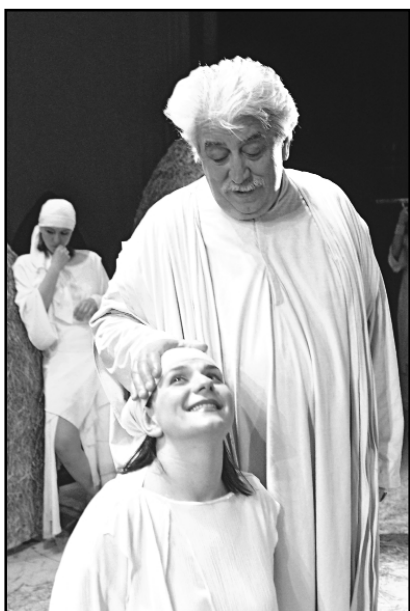
Copiii de azi merită tot capitalul încrederii pentru că ei, cu fantezia lor năzdrăvană,

cu imaginația lor care o ia razna de atîtea ori, ei sunt cei care ni-l aduc pe "mîine" în prezent, pentru că orice vis o ia înaintea realității, ei sunt orizontul așteptărilor noastre.

Învățătorii, profesorii, elevii, părinții au demonstrat că în cadrul Școlii nr. 8, Europa e... la noi acasă.

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

ÎNTRE UN APUS DE SOARE

Primile întrebări pe care ni le putem pune în legătură cu prezența piesei istorice Apus de soare de Barbu Ștefănescu Delavrancea pe o scenă de teatru profesionist din mileniul III este legată de receptare: ce mai spune o piesă de acest tip sensibilității noastre, în ce măsură naționalismul și mitizarea unui personaj (e drept fabulos) mai conving un cetățean care se vrea internaționalist, care așteaptă globalizarea și Marea Europă?

Piesa - prima parte a unei trilogii - a avut mare succes la premieră și în epocă și asta din mai multe motive. În primul rînd

era vorba de carisma autorului, B. Șt. Delavrancea fiind cel mai strălucit orator de la începutul secolului al XIX-lea, calitate ce l-a propulsat pînă în fotoliul de Primar general al Capitalei! În al doilea rînd exista o tradiție a piesei istorice, spectatorul acelor vremi avînd o ofertă de gen impresionantă: Răzvan și Vidra, Despot-Vodă, Vlaicu-Vodă (ca să amintim doar biruintele). În al treilea rînd, exista o sete de rotund, de Românie Mare, Transilvania, Moldova de peste Prut, Banatul, Bucovina fiind pe atunci în așteptare. În fine, drama are un moment astral al ei, celebrul monolog al lui Ștefan, la fel de celebru ca dialogul dintre Mircea și Baiazid din Scrisoarea III.

Altfel piesa e modestă, nu are fior dramatic, conflictul este

aproape inexistent (o statuie nu se poate bate cu umbrele, chiar dacă sunt trei), iar pe alocuri este melodramatică, cu accente de...telenovelă (iată-l pe Delavrancea și precursor!).

În mai mult de jumătate de piesă Ștefan agonizează, se vaită eroic, medicii (străini, desigur) sar ca arși la fiecare oftat mai convingător al protagonistului...

De toate aceste date (și de multe altele!) a trebuit să țină cont regizorul Ștefan Iordănescu atunci cînd și-a propus un nou Apus de soare, o piesă pentru contemporanii săi și nu ai lui Delavrancea (în paranteză fie spus între nașterea lui Delavrancea și cea a lui Ștefan Iordănescu se întinde exact o sută de ani!).

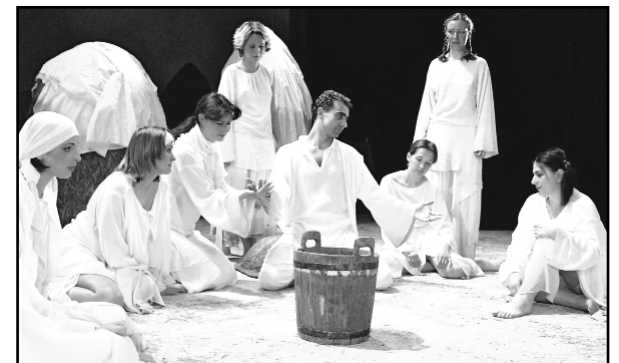
Ștefan Iordănescu demi-

tizează și remitează cu dezinvoltură, oferindu-ne un spectacol convingător, modern, reușind să dea strălucire unui text vetust și obosit chiar de la nașterea sa.

Prin urmare, dispunînd de o echipă excelentă, de lumini și sunete (Scenografia: Doru

Păcurar, muzica: Ildiko Fogarassy, mișcarea scenică: Mălina Andrei, concepție lumini și grafică video: ing. Lucian Moga, Costume: Delia Tancreau,

Lucian STROCHI
(Continuare în pag. 3)

Școala, spațiu al autoformării

În societățile avansate, se știe prea bine, în viața mântul capătă tot mai mult imaginea unui sistem foarte dirijat. Nici la noi lucrurile nu par a sta altfel. Deși se vorbește, adesea, patetic despre autonomia școlilor, această tendință este vizibilă și în învățământul românesc. Se stabilesc, fără întrerupere, mereu alte sarcini, se scriu munți de documente, iar performanța școlară sau lipsa ei sunt „măsurate” cantitativ, în cifre, de directori, inspecți, ministri și chiar de politicieni neavizați.

Mai mult, practicile manageriale ale altor sectoare ale vieții economico-sociale (precum industria și comerțul) sunt considerate tot mai potrivite pentru un domeniu complet diferit, cum este educația. Cum în alt fel se explică, de pildă, faptul că există în fiecare școală un consiliu de administrație?

În orice societate ajunsă pe o treaptă înaltă a evoluției sale, școala este concepută exclusiv ca un spațiu al învățării, în care specialiștii din domeniul educațional, profesioniștii, își perfecționează școlile fără sincope, în mod creator.

Prin urmare, chiar elevii sunt deprinși, încă din clasele primare, să adopte principiile colaborării, adaptabilității, transformării, riscului, gândirii holistice și totalizării. În felul acesta, întregul proces de instruire și educație este privit nu ca pierdere a copilăriei (adolescenței, primei tinereți), ci, încurajator și fertil, ca o călătorie fascinantă în domeniul învățării, al inițierii în tainele și în mecanismele vieții, consfințind și principiul lui Immanuel Kant, potrivit căruia „omul devine om numai prin educație”.

Ne aflăm, poate, în momentul decisiv în care școala românească trebuie să depășească stadiul simplelor căutări de false certitudini, îndreptându-se mai accentuat și mai sigur spre alt model de gândire și acțiune, în care să fie identificate problemele reale și să fie schițate soluții pentru adoptarea altui curs al politicilor școlare și al elementelor pedagogice ale practicienilor.

Cu alte cuvinte, inspectorii școlari, directorii și formatorii ar trebui „să are mai adânc” în aspectele de fond, reale, ale instituției și educației, analizându-se nu rezultate comandate, ci performanțe reale și căile de creștere a acestora.

Școala românească este complexă și trăiește într-o lume complexă. Ea trebuie să dobândească mai repede capacitatea de a răspunde adecvat schimbărilor din societate, care sunt tot mai rapide, ample, surprinzătoare, contradictorii și, adesea, destabiliza-

toare.

Pentru aceia preocupați de eficacitatea și perfecționarea școlară, există foarte multe lucruri de luat în seamă decât mobilierul cancelariilor și al cabinetelor directoriale, decât termopanele și ușile metalice costisitoare, decât consiliile profesionale anoste sau cercurile pedagogice formale, decât promovabilitatea înaltă cu orice preț și creșterea amețitoare a diplomelor și premiilor acordate fără nici o noimă.

Fie că vrem, fie că nu vrem, orice școală trebuie să se autoformeze continuu. Din interior. Fără să aștepte impulsuri de la instituții situate deasupra ei. Foarte productive sunt nu instrucțiunile, recomandările și avertismentele venite „de sus”. Cu mult mai productive ar fi încurajarea valorilor și crearea, în fiecare școală, a unei bănci de inițiativă, proiecte și idei născocite și puse în operă de formatorii școlii.

Apoi, atât profesorii, cât și elevii, trebuie să fie motivați și inspirați de dorința epuizantă și inepuizabilă de a învăța și de a iubi viața în componentele ei frumoase, înălțătoare.

Fiecare școală poate să devină un loc minunat, fascinant și creator, care să reveleze elevilor noi modalități de a percepe și a fi, loc în care pot să spere spre un anume viitor.

În ultimă instanță, școala rămâne o problemă de conștiință a tuturor agenților educației, care captează bogăția și vitalitatea spiritului creativ al elevilor. O problemă de gândire, de muncă, de viață, de optică, de atitudine, cu totul diferite de acelea ale oricărei alte instituții a statului.

Prof. George ȚIGĂU,
Școala „Elena Cuza”,
Piatra-Neamț

ACEEAȘI MĂRIE CU ALTĂ PĂLĂRIE

Vine vacanța cu trenul din Franța. De unde știm? Examenul „de sezon” bat la ușă. Preparațiile s-au intensificat mai ales la „limbămînt”, vorba lui Aron Pumnul și „mate”. Dascălii de istorie și geografie nu au clienți.

Familiiile gîgilicilor care vor intra la toamnă, la școală în clasa I, sînt deja în fierbere. Dau în clocot. Mămicile agitate doresc pentru progeneriturile lor învățătoarea „cea mai cea, dintre cele”. O doamnă bună care să dea calificative mari, cît Bîta Doamnei. Normal, toți părinții își doresc tot ce este mai bun pentru copilul lor. Să nu fim circotași. Păi, nu?

Să revenim la prezent. În încercarea de modernizare a învățămîntului românesc și de compatibilizare a acestuia cu învățămîntul european, „Reforma Marga”, printre alte realizări notabile, a creat și Serviciul Național de Evaluare și Examinare care să se ocupe de pregătirea examenelor și elaborarea testelor naționale. Ne referim la capacitate și bacalaureat. Vă mai amintiți? Capacitatea a sucombat anul trecut.

Cînd sistemul a început să funcționeze iar elevii și părinții s-au adaptat la el, în spiritul lui „Gică contra”, a avut loc „Contrareforma Andronescu”, care din vanitate și nepriceperea doamnei ministru, a căutat să demoleze ceea ce s-a realizat bine. Pe fază, circotași

Huidu și Găinușă au taxat-o ad-hoc. I-au zis Bramburica, nume ce-l poartă cu mare mîndrie și astăzi.

Într-un dispreț total față de elevi și de părinții acestora, la examenele de capacitate și bacalaureat din ultimii ani au fost schimbați mereu itemii de evaluare, s-a introdus testul-grilă (grătarul) pentru ca acum să se renunțe la el. Din acest an, capacitatea a devenit Testare Națională. După răutăcioși „aceeași Mărie cu altă pălărie”. Rezultatul? Bulversarea elevilor, profesorilor și părinților, transformarea copiilor în cobaii „Contrareformei Andronescu”, continuată în ritm „euthanasiac” de actualul ministru, Alexandru Athanasiu. Cîte capete, atîtea idei. Cîți miniștri, atîtea reforme de-a moaca și de-a oraca.

În plus, testarea națională a absolvenților claselor a VIII-a a fost programată în perioada 14-17 iunie, în condițiile în care clasele I-VIII și IX-XI termină cursurile pe 18 iunie, ceea ce va produce dezorganizarea procesului de învățămînt, în ultima săptămîină de școală. Motivele? Lipsa spațiilor școlare și folosirea cadrelor didactice ca profesori supraveghetori și profesori evaluatori. Explicațiile? În perioada 14-17 iunie, aceștia au ore de curs. Și încă ceva: pe 6 iunie, cetățenii se prezintă la urne. Destule școli vor deveni secții de votare. Programul școlii va fi dat peste cap. Învățăceii vor fi trimiși... acasă. (?) Exact ca în anii trecuți. Cum va fi împăcată și „capra și varza”? Poate anul acesta, piloșii tîrgului nu vor mai alerga de la un centru de testare, la alt centru de testare, cu listuța în buzunar. Care piloși? Hai că-i știți. Îi cunoaște tot tîrgul.

Dumitru RUSU

Cele mai îndrăznețe negocieri

DUBLAREA SALARIILOR ÎN ÎNVĂȚĂMÎNT

(Urmare din pag. 1)

Cît privește declanșarea unei greve generale spre sfîrșitul anului școlar avansăm deja spre București propunerea convocării unui Consiliu Național al F.S.L.I. singurul for larg democratic care să aducă glasul celor mulți și nu numai al cîtorva lideri, în luarea unor decizii atît de importante.

Nici o eventuală continuare a acțiunilor de protest după 1 septembrie 2004 n-ar fi o propunere și o soluție de neluat în seamă, avîndu-se în vedere și campania electorală din această toamnă.

Decomdată cei 5% creștere salarială de la 1 mai 2004 și includerea gradației de merit în salariul de bază rămîn cîștigurile certe din momentul de față.

Vă așteptăm la mitingul și marșul de la București și la toate celelalte acțiuni ale noastre. Pînă atunci să ne dea Dumnezeu sănătate și țarie.

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

ȘI UN RĂSĂRIT DE TEATRU

(Urmare din pag. 2)

E ditare grafică computerizată: Mihai Păcurar), Ștefan Iordănescu realizează un spectacol de o plasticitate formidabilă, un poem aproape mi(s)tic, de o solemnitate greacă, dar și cu accente dinamice. Regizorul sacrifică deliberat celebrul monolog, punîndu-l să reverbereze, să fie un dialog între Domn și poporul său și exploatează dramatic, prin Cornel Nicoară, un Tatăl Nostru absolut impresionant, memorabil. Decorul e și el surprinzător, bucolic la început (ne-am crede pe un ...colhoz, într-o pictură de Piroșmanvili, cu sugestii din Sabin Bălașa), vag medieval mai apoi, dar nu e un spațiu-limită (o cetate de exemplu), ci mai mult aluzia la un ev mediu românesc, deloc întîmplător. Dar adevărata surpriză o constituie

portretul lui Ștefan cel Mare, admirabil încarnat, dar și înființat de Cornel Nicoară. De un firesc impresionant, fără cea mai mică urmă de retorism, Cornel Nicoară ne oferă un Ștefan cel Mare și Sfînt, mult mai sfînt decît mare, un duh al pămîntului și al oamenilor, o legendă vie și nu o statuie. O umanitate tulburătoare, apropiată de talpa țării, de adîncuri, de străfunduri, de acolo de unde ne vin esențele, un Ștefan al Lamurei-asta ne oferă Cornel Nicoară, aflat într-un rol unic, care culmea! nu promitea prea mult, prin acele date de început, de care am pomenit.

Foarte izbutită și partitura Oanei (Nora Covali), un rol dificil pentru că trebuie să suprîndă o vîrstă între vîrste, ceea ce Nora reușește admirabil. Doamna Maria (Gina Gulai) este mai mult soție decît Doamnă, ceea ce îi conferă o autenticitate convingătoare. Bogdan (Cezar Antal) devine Domn într-un apus memorabil și statuar în final, amintindu-ne stăruitor de statuia lui

Ștefan de la Chișinău. Agîtîndu-se mult, în spiritul piesei însă, între două pierderi (a tronului și a Oanei), Petru Rareș (Liviu Vlad) lasă impresia că vremea sa n-a venit, dar va să vină. Colorată, cu vagi accente comice, prestația Doctorilor (Ieronimo Da Cesna -Paul Chirilă, Șmil-Tudor Tăbăcaru, Klingensporn- Traian Grigoriu), un dialog al mentalităților, dar și o schimbare de unghiuri pentru a se pune în valoare statuia Domnitorului, prin caracterizări directe și indirecte. De altfel secretul reușitei pentru impunerea unui Ștefan copieșitor prin omenie sunt tocmai aceste caracterizări indirecte.

Absolut impresionante fetele mușcate (atinse) de Zburător, devenite ulterior domnițe, cariatide ale durerii sau tinerețe abia stăpînită de conveniențe și costume (Ecaterina Hătu, Dorina Maria Haranguș, Smaranda Astanei, Adina Suci, Iulia Nistor Tănase, Manuela Moți).

Derutant finalul primei părți, cu mașiniști culegînd spice și alte obiecte

din decor, dar motivat estetic prin nevoia aproape brutală de a reveni la realitate, la banal, la cotidian.

Paradoxurile acestui spectacol sunt: absența decorativului și prezența unei plastici excepționale rezolvate inteligent între două oglinzi, între două lumi, o plastică extrem de dinamică, cu explozii și implozii, sugerînd și nu demonstrînd, cu o echipă ce sprijină vedeta, dar care nu se depersonalizează (fiecare membru al echipei își joacă partitura individualizîndu-se convingător), cu un erou antierou, un Ștefan fără coroană și sceptru, monumental prin prestație și nu prin joc de perspectivă, un spectacol patetic, dar nîcînd retoric.

Ștefan Iordănescu rescrie dintr-o dramă istorică prăfuită un poem uman răscolitor, de o modernitate certă, demitizînd și remitizînd și reușind în final o pagină de glorie (istorică, umană, teatrală) insolită și inedită. Apus de soare poate fi pentru Teatrul tineretului un răsărit...

ASISTENȚĂ EUROPEANĂ ÎN NEAMȚ

(Urmare din pag. 1)

familii care și-au propus să ajute câte un copil român provenind de la cele trei unități de învățământ menționate mai sus, acordându-i, lunar, câte o bursă în valoare cuprinsă între 25 și 35 de euro.

Ultima vizită în Piatra-Neamț a unui grup de 7 membri ai Fundației a fost în cursul acestei luni. Printre membrii grupului se află și o „tânără” doamnă, Melita, de... 78 de ani (căreia nu-i dădeam mai mult de 55-60 de ani, înainte de a-i afla vârsta), care cu o vitalitate și o vioașie specifică adevăratei tinereti, căra daruri și pachete, unele destul de voluminoase și grele, din mașina cu care sosise.

Atât la Grădinița Nr. 12, cât și la Școala Spiru Haret, oaspeții germani au fost întâmpinați cu câte un frumos moment artistic, constituit din cântece și poezii în limba germană. Aceste manifestări au constituit o puternică surpriză pentru doamna Ursula Honeck, care și-a sărbătorit astfel ziua de naștere între copiii români. Menționăm că foarte mulți preșcolari și elevi de la cele două unități de învățământ deprind tainele limbii germane. Ca un fapt care a stârnit admirația în timpul sosirii oaspeților la Școala Nr. 12, Doamna Ursula Honeck ne-a mărturisit că împreună cu soțul ei, domnul Thomas Honeck, și alți membri ai fundației, vin de fiecare dată cu multă plăcere în România și sunt impresionați de chipurile plăcute și prietenoase ale copiilor români, precum și de agerimea minții acestora în învățarea limbii germane. Este foarte bucurătoare de colaborarea pe care o are cu directoarele Școlii Spiru Haret, doamnele profesoare Mihaela Arsenoia și Elena Oboroceanu, precum și cu directoarea Grădiniței Nr. 12, doamna educatoare Ana Ciutea. Totodată ne-a spus că depune eforturi pentru a convinge cât mai multe familii să facă donații și să acorde burse copiilor români. Cu cei care primesc burse are o înțelegere clară: „să fie buni la școală și să nu facă absențe.”

Domnul Gunther Kollner, vicepreședintele fundației, ne-a precizat, printre altele, că relațiile de parteneriat dintre organizația pe care o reprezintă și unitățile de învățământ nemțene se dezvoltă de la un an la altul, iar la fiecare plecare din România „este trist pentru că lasă oameni plăcuți, unii deveniți prieteni, și o țară frumoasă.”

Participând la întâlnirea acestor oameni generoși, veniți de departe să ajute pe unii dintre copiii noștri, m-a frământat mereu o întrebare: oare noi, românii, cei cu stare materială mai bună nu am putea să punem deoparte ceea ce ne privesc pentru a ne ajuta semenii nevoiași? Și, mai departe, se naște o propunere: familiile care au posibilități financiare ar putea să acorde câte o bursă de sprijin, pentru perioadă determinată, copiilor merituoși, dar nevoiași. (Așteptăm sugestiile și ofertele dumneavoastră la tel. 223885).

Preocupări pentru modernizarea lecțiilor

Demersul intelectual practicat în școala modernă capătă o tensiune care favorizează, prin excelență, productivitatea actului de cunoaștere. Omul de la catedră nu mai este un simplu emițător de informație. Rolul educatorului modern este acela de a motiva elevii pen-

tru învățatură, de a practica strategii de învățare eficiente, precum și de a verifica și evalua, ritmic și obiectiv, dacă informația a fost receptată și cum anume s-a făcut acest lucru.

O altă modalitate de abordare a interdisciplinarității

Interdisciplinaritatea nu este un concept nou. Ea a apărut odată cu învățământul, fiind pusă ori nu în evidență în anumite perioade sau pe anumite trepte de învățământ. S-au făcut și exagerări care induceau ideea dispariției totale a graniței dintre discipline, pentru crearea unei viziuni unitare asupra lumii și amânarea studiului specializat pentru o treaptă superioară de învățământ.

Alte modalități de aplicare a interdisciplinarității sugerau organizarea lecțiilor unei zile pe baza unui subiect unic, ce urma să fie tratat la mai multe discipline, deci din mai multe puncte de vedere. Fiecare din aceste sugestii prezintă dezavantaje clare.

Fără a cădea în capcana unor astfel de atitudini extreme, interdisciplinaritatea trebuie abordată în mod echilibrat, acolo și atunci când este posibil, deoarece copilul obișnuit să observe corelațiile la sugestia învățătorului, cu timpul va putea singur să le sesizeze și să le exploateze în folosul său. Această activitate nu este doar instructivă, furnizând informații utile și

prompte, provenite din alte domenii, ci mai ales formativă, deoarece dezvoltă gândirea, creativitatea, spontaneitatea, atribute necesare și specifice elevului într-o școală modernă.

Posibilitățile de realizare a predării interdisciplinare, a unor materii sau a unor lecții, sunt nenumărate. Aria curriculară capabilă de cele mai multe „sinapse” este, desigur „Limbă și comunicare”, deoarece stă la baza însușirii celorlalte discipline și furnizează, în primul rând instrumentele necesare achizițiilor ulterioare. Predarea interdisciplinară are avantaje mai mari dacă la practicarea ei se ține cont de abilitățile clasei, de specificul și nivelul colectivului, de beneficiile asupra învățării pentru toți elevii și de posibilitățile de dezvoltare a unor capacități de învățare.

De când erau în clasa I, elevii mei au manifestat o mare plăcere de a desena și mulți dintre ei au aptitudini deosebite în acest domeniu. De aceea, i-am lăsat să deseneze, ori de câte ori lecția (oricare ar fi fost ea), permitea acest lucru, uneori chiar și în pauze, iar orele propriu-zise de desen se prelungeau la cererea lor. Acum sunt în clasa a III-a, dar pasiunea lor pentru desen n-a dispărut, dimpotrivă. Așa că, anul acesta i-am provocat să-și valorifice acest talent la orele de... limbă română sau literatură pentru copii. Multe texte se pretează la reprezentare prin desen, fie prin acțiunea ce o desfășoară personajele, fie prin descrierea unor tablouri

din natură, sugerarea unor simboluri sau prezentarea unor personalități.

Activitatea de redare plastică a textului se face mai mult în afara orei, în clasă ori acasă, iar uneori (acolo unde este posibil) corelez aceste subiecte cu temele de educație plastică. Pentru stimularea interesului și a calității lucrărilor dau o tentă de joc sau de concurs; cele mai bune desene sunt selectate pentru expoziție sau pentru albumul clasei.

Redarea conținutului unui text prin desen m-a convins că este un mijloc interesant de cunoaștere a copilului și, în același timp, o modalitate de aplicare a „Teoriei inteligențelor multiple”. Desenele copiilor sunt ca niște ferestre deschise către universul lor interior. Din ele eu deduc nivelul de înțelegere a textului și perspectiva individuală de percepție a lecturii respective. Câștigurile acestei modalități de lucru nu se opresc aici.

Elevul își satisface apetitul pentru culoare și nevoia de vizualizare a textului literar. (De câte ori, când am terminat de citit o carte, nu ne-am dorit să vedem ecranizarea?) Cu acest prilej, copilul transformă un mijloc de comunicare (cuvântul) în altele (forma, culoarea), un limbaj artistic în alt limbaj artistic.

Abordând textul din acest punct de vedere, elevul își învinge temerile, nedumeririle

legate de înțelegerea textului. Astfel, el personalizează interpretarea plastică prin alegerea culorilor, alegerea momentului acțiunii sau a tabloului preferat. Uneori se substituie unor personaje, din dorința de a participa la întâmplările respective, altele asimilează textul în lumea sa interioară, prelucrându-l: modifică anumite fapte (mai ales pe cele negative), introduce personaje inexistente, devine un judecător aspru al personajelor negative - spiritul justițiar se manifestă la elevii care provin din mediu violent. Unii dovedesc liniște interioară prin redarea cu multă migală a unor detalii, motive decorative etc.

Aș mai adăuga faptul că, dincolo de exersarea unei aptitudini, implementarea desenei în aria „Limbă și comunicare” dezvoltă gândirea, creativitatea, dă posibilitate elevului să se exprime în cel mai firesc mod, propriu vârstei, îi asigură coparticiparea la înțelegerea textului, îi dezvoltă spiritul de competiție.

Fiind de multe ori o temă pentru acasă, fără a exagera frecvența, desenul ocupă în mod plăcut și instructiv o parte din timpul liber al copiilor, distrăgându-i de la alte preocupări, poate nefolositoare, poate de-a dreptul dăunătoare, având în vedere absența multor părinți de acasă.

Înv. Lili Crețu,
Școala Nr. 11,
Piatra-Neamț

Rubrică coordonată de Dan AGRIGOROE

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

Exuberanța caldă, discretă și aerisită a sfârșitului de primăvară nemțeană este anunțată la Galeriile „LASCĂR VOREL” din Piatra Neamț prin expozitiile rafinatului plastician pietrean Dumitru D. Bostan. Acuarelele sale cordiale, paci-

fice, dezinvoltura delicată a profesionistului-expert în evitarea stridentelor-pro-

de pedanța stilurilor franco-italieni care și-au ales extrem de atent traseul marcându-și

Germania, Olanda, Israel, S.U.A. etc, fiind autorul unor deosebite coperti și ilustrații

evoca insesizabile calități ale peisajului văzut în ceață, înfrățindu-se, de o manieră

acuarelistul nemțean și-a impus sarcina de a materializa cât se poate de repede revelațiile instantanee. Urmele vizibile ale pensulei creează direcții obligatorii pentru ochi, după cum sugerează substanța peisajului, acordând o grijă deosebită folosirii spațiului vid, fără a-și complica filosofic existența artistică precum pictorii-caligrafi chinezi, Chan(Zen). Din lucrările lui Dumitru D. Bostan chiar dacă lipsește omul (considerat, probabil, balast decorativ), nu rămii cu neplăcutul sentiment de relativă pustiire și răceală acvatică emanat de tablourile unei cunoscute acuareliste pietreane.

Mihail-Sorin GAIĐĂU

DANDYSMUL ACUARELISTULUI NEMȚEAN Dumitru D. Bostan

movează și terapii eficiente: vizitatorul părăsește galeria cu o stare de spirit tonică, îmborsătat parcă de briza plajelor franceze.

Palmaresul artistului este dependent

geografic prezenta doar acolo unde academismul licențiatului în arte frumoase nu poate fi pus la îndoială: Germania, Canada, Statele Unite ale Americii, Olanda, Franța etc.

Născut la Piatra Neamț (27.11.1962), absolventul Institutului de Artă „Nicolae Grigorescu” din București este deja prezent în celebra „WHO'S WHO IN ROMANIA” și „Enciclopedia Artiștilor Români Contemporani”. Cu numeroase lucrări în colecții din România, Franța,

de carte (editurile „JUNIMEA”, „CARTEA ROMĂNEASCĂ” - perioada anilor 1983-1990), Dumitru D. Bostan lansează cu succes, în excesiv de pretentioasă Franță, albumul „Biarritz si loin si proche” (2003-editura „Bookstore”).

Artistul și-a creat, mai întotdeauna, arta din darurile naturii. Natura i-a dat omului forma, dar prin artă, omul a dat naturii noi forme. Altfel spus, arta este natura trecută prin om. Dumitru D. Bostan posedă îndemânarea niponă de a

bretonă, cu peisagistul japonez Hasegawa Tohaku („Pădurea cu pini în faptul dimineții”, sec. XVII, Național Museum din Tokyo) și cițiva dintre virtuozii pictori-caligrafi ai dinastiei chineze Sung (960-1279): Chao Tai- Nien, Ma Yuan, Hsia Kuei, Mu-hsi. Aparent expeditiv, tablourile sale oferă ceva tangibil și solid într-un punct, apoi lasă formele să se topească, uneori, într-un gol fără prea multe margini. Respectându-și clasa și dandyismul whistlerian,

TOATE-S VECHI... ŞI NOI ÎS TOATE!

De multe ori, când răsuflăm uşuraţi că am mai urcat un munte, că am mai atins un vârf, briza dulce-amară ce-ar trebui să adle pe fruntea învingătorului păleşte în faţa vulturului ce aşteaptă o nouă victimă - un nou temerar, ce-a îndrăznit să aducă omenirii darurile de care ar fi trebuit să se bucure doar zell!

Vorbim mult şi frumos despre manuale şi cărţi, despre metode şi tehnici de lucru, despre cum şi ce ar trebui să facem pentru a modela oamenii, despre...şi de cele mai multe dăţi, se instalează sentimentul că suntem primii care fac şi gândesc astfel. Dar, se pare că reconfirmăm relativitatea adevărului prezent şi că de cele mai multe ori redescoperim roata!

Este meritul celei ce a căutat şi, vorba poetului „scormone lumina” prin pulberile amintirilor ce zac

neştiute de mulţi, în rafturile unor biblioteci, chiar dacă sunt atât de prietenoase, de valoroase şi de ale noastre. Despre scriitorul inegalabil ce ne încântă şi acum sufletul de copil al fiecăruia dintre noi, despre Nică cel poznaş, despre dascălul Ion Creangă am putea să spunem multe şi am putea crede multe, dar că a fost iniţiatorul unei „metodici a educaţiei fizice româneşti” ne-ar fi fost mai greu să credem. Şi totuşi, domnii profesori Livia Marinela Nicolae şi Ţapu Năzare Constantin, care printr-o frumoasă tradiţie din familie, iubesc educaţia fizică şi tot ce este legat de dezvoltarea armonioasă a tinerilor, au căutat şi în „desăguţa cu creşe” a Domniei sale Ion Creangă şi ce-au găsit?

Puţini ştiu că, în afara inestimabilei sale creaţii literare, Ion Creangă marchează un început în metodică educaţiei fizice româneşti.

Fin observator al psihologiei şcolarelor, în cei 23 de ani cât a slujit şcoala, ca institutor, odată cu manualele, apreciate de Ministrul Învăţământului de atunci, Titu Maiorescu şi revizorul şcolar Mihai Eminescu, autorul „Amintirilor din copilărie” a identificat şi a consemnat o seamă de aspecte vizând importanţa educaţiei fizice.

Ideile sale privind metodică procesului de educaţie fizică au condus la înlăturarea învăţării rutinare a mecanismului „mort” al memorării lucrurilor neînţelese de copii prin promovarea învăţământului „viu” şi intuitiv. Astfel, Creangă recomandă metode care sunt integrate şi în metodică actuală a educaţiei fizice : combinarea metodelor verbale cu cele intu-

itive: explicaţia cu demonstraţia.

Pentru a asigura corectă învăţare a elementelor de gimnastică şi pentru o mai bună dozare a efortului fizic, introduce ceea ce numim astăzi metodele fragmentară şi globală.

lată cum proceda: după două ore (n.n. la mijlocul programului) dă recreaţie de o oră, timp în care aşează pe şcolari în rând pentru a face cu dânsii mici deprinderi gimnastice. Însuşi învăţătorul face mai întâi o figură înaintea şcolarelor, numără tare şi rar la fiecare mişcare: una, două; una, două etc. După aceasta îi pune pe dânsii să facă această figură de mai multe ori cu toţii odată (n.n. asigură densitatea motrică a lecţiei) după comanda ce li se dă „ ÎNCE...PEŢI UNA, DOUĂ, STAŢI!” (n.n. intuieşte caracterul prevestitor şi săvârşitor al comenzilor, utilizat şi în prezent).

„După ce şcolarii vor deprinde bine întâia figură li se va mai arăta încă una sau cel mult două, deprizându-le şi pe

acestea îi va pune să le repete pe toate (n.n. aici se distinge

dernă a educaţiei fizice, şi cunoscut sub denumirea de principiul „paşilor metodici instruire programată). Până în anul 1885, când îşi

încetează activitatea de institutor, nu apare nici o lucrare cu tema metodică din cele 92 de texte existente la Biblioteca Academiei Române, fapt ce ne întăreşte convingerea că, fără a dispune de surse de documentare, Creangă, prin inteligenţa nativă şi harul pedagogic cu care a fost înzestrat, a intuit modalităţi de lucru cu elevii, care sunt integrate în metodele moderne ale secolului XXI.

Simţind că în activităţile predominant intelectuale de la clasă, apare la un moment dat o stare de oboseală, de lipsă de concentrare a elevilor, Creangă intercalează în ore mişcările gimnastice, (n.n. în prezent se numeşte „momentul de educaţie fizică”) considerând că prin aceasta „elevii devin mai vii, şi se pot ţinea totdeauna atenţi”. Când simţea clasa puţin plictisită odată îi scula în picioare şi făcea cu ei câteva exerciţii de înviore.

Fiind adeptul unui învăţământ viu, recomandă ca mijloc de îmbogăţire a cunoştinţelor excursiile, drumeţia, în termeni actuali turismul tematic şi cultural, în care dorinţa de cunoaştere a unor valori culturale, istorice, geografice de floră şi faună se completează cu mişcarea, cu mersul pe jos, cu exerciţiile fizice, jocurile etc. (n.n. acestor tipuri de activităţi, la clasele ciclului primar, li s-a rezervat prin planul de învăţământ, abia în anul 2001, o săptămână specială.

Pedagog neîntrecut dar neînţeles al timpului său, CREANGĂ a perceput cu claritate rolul fundamental al jocului în cunoaşterea şi dezvoltarea psiho-motrică a copilului. El spunea „eram în mijlocul copiilor un copil mare şi minunat, un dascăl pentru cei mari, învăţând cu vorba

preţioasă părintească, nu cu „SFÂNTUL NICOLAE”.

Vizând alternarea efortului intelectual cu refacerea şi relaxarea, menţiona „nu ţineţi copiii numai la carte, ci schimbaţi-le des ocupaţia. Jucaţi-vă cu ei căci între copii trebuie să fii şi tu copil”.

Jocuri „De-a mijoarca; puia-gaea; ineluş-învârtecuş; ulciuca etc. fac pe cei mai sfoşi copii să capete îndrăzneala de a vorbi şi de a vedea că învăţătorul nu este un ce de spaimă.”

„În pauză, însuşi învăţătorul orânduieşte jocuri şi priveghează pe copii ca să ţină regula. Timpul acesta (n.n. atribuit jocului) nu este pierdut căci învăţătorul deprinde şcolarii pe nesimţite cu regula şi tot acum are prilej a cunoaşte - întrucâtva, natura apucăturilor fiecărui copil, care dacă ar fi rele trebuie să-l debaraseze de dânsule”.

Cu perspicacitatea sa fără seamăn, Creangă a înţeles că în timpul jocului şi în general în activităţile ludice, copilul se manifestă liber, degajat, fără reticienţe şi cu toată naturalitatea, problema cardinală în psihologia şcolară actuală.

Blând, comunicativ, săgalnic, Creangă nu strunea copiii precum ceilalţi dascăli. „Afară privea la jocurile copiilor şi îi învăţa cum să bată mingea”.

„Boul trebuie să tragă şi copilul să se joace”, spunea Creangă, şi mai spunea tot el că „copiii au nevoie să sburde ca să poată creşte. Dorinţa lor de veşnică mişcare îi poartă cu gândul pe spinarea cailor năzdrăvani”.

Prof. NICOLAE LIVIA MARINELA
Grup Şcolar „Gh. Cartianu” Piatra Neamţ

Prof. ŢAPU NĂZARE CONSTANTIN

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

„ALLA BREVE” şi „GIOCOSO” la Piatra Neamţ

Două evenimente muzicale importante au marcat la Liceul de Artă Piatra Neamţ stagiunea de concerte a Colegiului Universitar de Muzică din Piatra Neamţ: recitalul Trio-ului „Alla Breve” din Cluj Napoca (19 mai ora 18,30) şi recitalul cvartetului „Giocoso” din Iaşi (20 mai, ora 18,30).

Două minunate formaţii alcătuite - una din studenţi (anul II, Academia de Muzică „Gh. Dima”) alta de elevi (clasa a XI, Liceul de Muzică şi Arte Plastice „O. Băncilă” din Iaşi).

Este remarcabil faptul că această instituţie de învăţământ, Colegiul Universitar de Muzică, îndeplineşte o datorie de onoare prin alcătuirea programelor muzicale ale stagiunii permanente de concerte invitând nume sonore ale artei interpretative muzicale româneşti dar şi străine, înserind pe lângă acestea şi formaţii sau instrumentişti foarte tineri, de elevi sau studenţi, care prin talentul lor, nu de puţine ori, ating un prag înalt de măiestrie artistică.

Trio-ul „Alla Breve” (alcătuit din studenţii Andreea Puşcaş - vioară, Ionuţ Pop - violoncel şi Tamara Stâncel - pian) condus de lect. univ. Vera Negreanu a propus un program muzical deosebit: Ludwig van Beethoven - Trio op.11 în Si bemol major, Johannes Brahms - Trio op.8 în Si bemol major, Serghei Rahmaninov - Trio Elegiac în sol minor. Am remarcat cu mult interes dăruirea cu care

aceşti artiştii au oferit un adevărat regal prin modalităţile de înţelegere a unor stiluri muzicale complexe. Tehnica, expresia şi omogenitatea formaţiei nu mai sunt secrete pentru ei. Mi-e greu să detaşez pe cineva dintre ei. Toţi sunt nişte virtuozii. Felicitări dascălilor lor!

Cvartetul „Giocoso” (alcătuit din elevii Teodora Stoica - vioara I-a, Todică Teofil - vioara a II-a, Adrian Stanciu - violă, Alexandru Florin Spătărelu - violoncel) condus de conf. univ. Dan Prelipcean, ne-a încântat cu un program alcătuit din Joseph Haydn - Cvartet op.64 nr.5, în Re major, Doru Popovici - Cvartet op.24 nr.1, Ludwig van Beethoven - Cvartet op.18 nr.4, în do minor, propunând o prestaţie muzicală de excepţie. Ca şi la prima formaţie, şi aici, am avut sentimentul că aceşti tineri fac muzică de când lumea. Aceeaşi omogenitate, claritatea discursului muzical, recunoaşterea instrumentului la un nivel remarcabil. Sunt formaţii muzicale de care, cu siguranţă, vom mai auzi. Cele mai calde felicitări acestor mici-mari artiştii. Mulţumim şi publicului care a dovedit un gust artistic desăvârşit, răsplătindu-i din plin cu aplauze generoase, dar fără paradă, pe aceşti tineri artiştii.

Consemnăm şi evenimentul trei, petrecut la Oneşti, unde Colegiul Universitar de Muzică îşi prelungeste de foarte mulţi ani stagiunea artistică anuală, cu concerte şi recitaluri de mare clasă. De data aceasta, cele două formaţii au propus un program comun de muzică, prefaţat ca întotdeauna, excelent, de conf. univ. Cristian

Misievic prorectorul Academiei de Muzică „Gh. Dima” Cluj-Napoca.

Se cuvin mulţumiri doamnei directoare a bibliotecii, Niculina Cozma, gazda fidelă, deosebit de primitoare, cu o dragoste aleasă faţă de actul artistic, oricare ar fi acesta.

Prof. Ileana TESCU-SPĂTĂRELU

Un gând bun la ceas aniversar

Cu multă însuflețire, cu muncă și cu unire, s-au înfăptuit lucrurile durabile în învățământ, pentru a duce mai departe tradiția învățământului românesc.

Cu aceste gânduri am dorit, încă din anul 1990, an în care s-a reînființat „Asociația Învățătorilor din Județul Neamț”, să apară din nou revista noastră „APOSTOLUL”.

Menționez că Asociația Învățătorilor din Județul Neamț a fost înființată în anul 1912, de către ilustrul învățator Leon Mrejeru care a fost și primul ei președinte timp de un sfert de secol, fiind un MODEL de dascăl al învățământului românesc.

În timpul cât Leon Mrejeru a condus destinația asociației (1912 - 1936) s-au obținut rezultate remarcabile în munca de instrucție și educație, în construcția școlară (școli, Casa Învățătorilor, Căminul Învățătorilor, case de odihnă), precum și în apariția unor reviste cu caracter didactic, după modelul revistei „ȘCOALA ȘI VIAȚA”, revistă a Asociației Generale a Învățătorilor.

Până la înființarea unei reviste a corpului didactic din Județul Neamț, revistă care se află în studiu, nevoile de publicații le îndeplinea foaia populară „NOUA FLOARE A DARURILOR”, scoasă sub auspiciile CASEI NAȚIONALE, de un comitet în frunte cu preotul Constantin Năstase și la care colaborau: C. Luchian, V. Scripcaru, M. Avădani, M. Cojocaru, Vasile Găbureanu și multe alte cadre didactice, învățători și profesori.

În acea perioadă 1912 - 1933 în afară de foaia de mai sus amintită erau încă mulți dascăli (învățători și profesori) care publicau articole la diferite reviste și gazete care se editau în acea vreme. Ca publiciști de seamă se remarcaseră Leon Mrejeru, G. Gheorghiasa, Cecilia Grințescu, Teofan Macovei, Gh. Săvineanu, Aurel Baciu ș.a.

O altă serie de învățători și profesori erau autori de manuale și monografii (Leon Mrejeru, Alex

Gheorghiu, N. Tomulescu, C. Luchian și mulți alții).

Datorită acestor frumoase preocupări în afara orelor de clasă, cerința de a avea o revistă proprie era evidentă.

Astfel, în anul 1934 un grup de dascăli, compus din C. Luchian, V. Găbureanu, V. Scripcaru, Mihai Stamate, I. Rafailă, Mihai Avădani și a pus bazele revistei didactice de care se simțea mare nevoie.

Deci putem spune că astăzi sărbătorim și 70 de ani de la apariția primului număr din seria veche a revistei „APOSTOLUL” (1934 luna noiembrie).

Revista a luat numele de „APOSTOLUL” și a apărut sub auspiciile Asociației Învățătorilor din Județul Neamț timp de 11 (unsprezece) ani (1934 - 1944).

În perioada anilor 1944 - 1998 revista nu a mai apărut...

După schimbarea regimului comunist în decembrie 1989, a început o nouă reorganizare a factorilor care se ocupă de învățământ: Inspectorat Școlar, C.C.D., Sindicat Învățământ, Asociația Învățătorilor și alte asociații.

În anii 1990 - 1991 s-a redobândit „CASA ÎNVĂȚĂTORILOR”, prin hotărâre judecătorească și în care au început să funcționeze C.C.D., Sindicatul Învățământului, Asociația Învățătorilor și C.A.R. Învățământ.

Colegii care ne desfășurăm activitatea în această clădire am căutat să formăm o echipă serioasă de MUNCĂ și să avem toți același scop: „Sprințeria și modernizarea învățământului românesc”.

În luna martie 1999, un grup de inițiativă - Florin Florescu, lider sindical, Alina Pamfil inspector școlar, Dumitrita Răducu director C.C.D., Gh. Amaicei, președintele Asociației Învățătorilor - a format Consiliul director pentru reparația revistei Apostolul, iar colegii Mircea Zaharia redactor la ziarul Ceahlăul, împreună cu prof. Ștefan Corneanu, lider sindical, au format Consiliul de redacție al seriei noi a revistei Apostolul.

Nu a fost ușor să pornim din nou la drum, dar perseverența tuturor inițiatorilor și contribuția deosebită a domnului Mircea Zaharia au făcut ca revista să devină din ce în ce mai bună.

Acest lucru este confirmat și de faptul că în mijlocul nostru au venit foarte mulți colegi.

Amintesc doar pe profesorii din consiliul de redacție: Constantin Tomșa, Dan Agrigoroae, Nicolina Niță, Steluța Alexandru, Valerian Percă (subredacția Roman), Constantin Timofte (subredacția Tg. Neamț), și pe doamna Carmen Dascălu, secretară a acestei publicații.

În numele colegilor din Asociația Învățătorilor și al meu personal mulțumesc tuturor celor care au venit alături de noi, care au contribuit ca revista „APOSTOLUL” să ajungă la vârsta de cinci ani fără întrerupere și la apariția celor 58 de

numere. Urez revistei „APOSTOLUL” să aibă aceleași rezultate frumoase ca și în trecut.

Închei cele câteva gânduri cu următorul îndemn.

DAȚI FIECARE: CÂND PUTEȚI, CÂȚ PUTEȚI ȘI CUM PUTEȚI, ca să ducem mai departe apariția revistei „APOSTOLUL”, Revista cadrelor didactice din Județul Neamț.

Pentru a confirma faptul că revista „Apostolul” a avut un rol deosebit în dezvoltarea învățământului nemțean prezint câteva aprecieri:

1. În numerele 3 și 4 martie-aprilie 1940, pag. 60, se spunea: „Apostolul, revistă literară, științifică și educativă. Apare sub auspiciile Asociației Învățătorilor din Neamț. Revistă regională cu recenzii favorabile în:

„Convorbiri Literare”, an XXIII, nr. 1-2;

„România Literară”, Nr. 51 din 31 Martie 1940.

„Însemnări leșene”, an IV, Nr. 4 din Aprilie 1940, evidențiază, pe bună dreptate, și minusurile revistei, de care nu se poate să nu ținem seama.

2. În numărul iulie - septembrie 1941, Mihai David Ghindăuani, un fost colaborator deosebit al revistei Apostolul, scria articolul „Misiunea Învățătorului”, care se încheie cu următorul îndemn:

„Dar mijlocul cel mai sigur de a câștiga inima sateanului e copilul. Dacă ți-ai câștigat dragostea copiilor, ți-ai câștigat-o și pe aceea a părinților lor.

Toate acestea sunt posibile numai dacă învățătorul este el însuși un focar de unde să radieze dragostea. Să fie însuflețit întotdeauna de iubirea sfântă de țară și neamul lui; și atunci iubirea către săteni, în mijlocul cărora trăiește, decurge în mod natural.

Să ne ulem deci cu toții sufletele de această dragoste care «este îndelung răbdătoare și plină de bunățate», și atunci vom face minuni în satele noastre.”

3. În revista Asociației Învățătorilor și Învățătoarelor din România din mai 1909, D.V. Toni fost președinte al Asociației Generale a Învățătorilor, într-un articol intitulat „Învățătorii și politica”, încheia cu următoarele rânduri:

„Învățătorii și profesorii să se ferească a se înscrie în cluburile politice (partide politice). Pe calea aceasta necinstită, câțiva numai - și nu dintre cei mai de valoare - își vor câștiga o situație mai bună; iar dacă e ca întreg corpul învățătoresc să-și îmbunătățească soarta, atunci să se solidarizeze, să caute a forma un singur corp cu un singur suflet și atunci vor cuceri, rând pe rând, toate drepturile, ce li se cuvin pentru munca lor de ridicare a țării”.

Prof. Gheorghe AMAICEI

TÎRGUL PIETREI SUB OCUPAȚIA PANTALONILOR SCURȚI

(Urmare din pag. 1)

locale. Să vadă lume. Păi, nu?

Ceva deosebit s-a întimplat anul acesta, de Ziua Copilului. Pietrenii care au fost atenți nu se poate să nu fi observat preocuparea manifestată de organele locale pentru o mai bună organizare a Zilei Copilului. Ca de obicei lumea bună a politici s-a înghesuit (foarte frumos) pe la școlile necăjite și alte stabilimente în care sunt instituționalizați copiii nimănui și au împărțit de regulă, în prezența presei, tot felul de cadouri care să le întărească micuților ideea, că undeva, cineva, veghează totuși asupra copilăriei lor. La rîndu-le, în semn de adîncă recunoștință, micii bucheri au întors gestul, dăruind din suflet, suntem convingși, programe artistice cu cîntece și poezii, marilor conducători.

Problema e alta. 1 Lunie este doar o zi într-un an, sărbătorită doar o dată în an. După trecerea acestei zile festive, lucrurile vor intra în normal. Mama îi va trimite iar pe afară, să se joace un pic, pînă face ea rost de sunători pentru piine. Alocația va fi întînsă ca un elastic, ce se va rupe jignitor de repede de atîta tras. Tălpile de la umblători vor pipăi pămîntul prin aceleași vechi găuri, iar pachetul pentru școală va fi din ce în ce mic. Medicamentele vor fi în continuare la fel de scumpe, iar despre biletul de tabără ori bicicleta oferită drept recompensă că, uite, copilul a luat premiul întîi și anul acesta, ce să mai spunem?

Aceasta-i realitatea, pe care nici o Zi a Copilului, oricît de bine pregătită ar fi ea, nu o poate ignora. Departe de noi gîndul de a bațjocori eforturile făcute de-a latul țării pentru a marca Ziua Internațională a Copilului, mai ales că multe dintre gesturile nobile sunt făcute pe banii noștri. Da, da, ați citit bine. Cum Ziua Copilului este o dată pe an, trebuie găsite soluții pentru restul de 364 de zile. Altfel, nu facem altceva decît să-i descurajăm pe copiii noștri, care vor intra în viață ca niște oameni gata, triști și obosiți de propria lor copilărie. Mușcați deja de viață.

DRAMATIZAREA - MIJLOC DE ÎMBOGĂȚIRE A VOCABULARULUI

Copilăria tuturor timpurilor nu poate fi concepută fără lumea fabulosului oferit de basme, povești, fabule, poezii. Observînd permanent comportarea copiilor pe parcursul activităților desfășurate în grădiniță, am remarcat că poveștile, basmele, poeziile, fabulele sunt activități monotone, statice pe de o parte, dar care impun un grad mare de participare din partea copiilor, din punct de vedere intelectual și afectiv pe de altă parte. Prin intermediul acțiunilor desfășurate în cadrul acestora, copiii depun un intens efort ca să-și reprezinte lumea încercînd să o înțeleagă după puterea lor de discernămint, după fapte și situații. Ei devin creatorul propriilor imagini, iar povestitorul este cel care le sugerează verbal.

Conținutul operelor literare îi transpune într-o lume mirifică, le cultivă fantezia, visarea. Gustul pentru literatură se cultivă treptat și este condiționat de experiența de viață, de cunoștințele copilului, el transpunîndu-se în această lume, confruntîndu-se cu eroul din basm. Mesajul textului literar este receptat de către copii cu rapiditate și profunzime greu de imaginat din partea adulților. Dar, nu toți copiii pot să se exprime verbal din cauza lipsei de fluiditate și flexibilitate a vorbirii, cauzată uneori de slaba preocupare din partea părinților cît și a educato-

rilor pentru îmbogățirea vocabularului. Însușirea corectă a vocabularului limbii române este o condiție a însușirii tuturor cunoștințelor care sunt necesare copiilor la această vîrstă.

Dramatizarea oferă copiilor un cadru în care ei pot să acționeze fără a fi constrînși și își pot asuma rolurile de care le este frică, învăț să le controleze.

Prin intermediul rolurilor pe care le interpretează, copiii învăț să coopereze.

Dramatizarea devine un mijloc de educație prin conținutul său, prin scopul urmărit. Cu ajutorul personajelor, putem oferi copiilor exemple clare, îi putem face să distingă binele de rău, îi ajutăm să înțeleagă ceea ce este greșit și ce este corect. În cadrul dramatizărilor se transpun basme, povești, povestiri, fabule, poezii îmbrinate cu elemente de joc, prin care este antrenat un număr mai mare de copii. Prin intermediul lor, se dezvoltă simțul artistic și unele aptitudini de interpretare. Sunt sitmulate diferite procese psihice (memoria, imaginația, limbajul, gîndirea) și contribuie la dezvoltarea copilului din punct de vedere intelectual.

În dramatizări, copiii redau stări sufletești ale eroului, pe care îl interpretează prin mișcări și prin mimică adecvată, ceea ce presupune spirit de observație, discernămint, analiză. Textele care se aleg pentru a fi dramatizate cu copiii sunt acelea care au personaje multe, un dialog bogat și implică multă mișcare.

Steluța ALEXANDRU-TEZI, Gina HARJA
Grădinița „Veronica Filip”
Piatra Neamț

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

În dreptul cuvîntului „rușine”, Dicționarul explicativ al limbii române consemnează: 1. „sentiment de jenă provocat de o greșală, de un succes etc.”, dar și „modestie, rezervă, rețineră, timiditate, sfîciciune”, precum și „batjocură, ofensă, ocară” și apoi folosirea acestuia în diverse locuțiuni și expresii („fără rușine”, „a muri de rușine”, „n-ai rușine”, „a se face de rușine” ș.a.); 2. „lucru dezonorant, necinste, dezonoare, umilîntă” și expresiile „a păți o (vreo) rușine”, „a fi rușine cuiva” ș.a.

Impulsul de a apela la dicționar l-am căpătat după ce am citit cartea lui Salman Rushdie intitulată RUȘINEA (traducere și note de Cornelia Bucur, postfață de Sabina Draga, Editura Polirom, 2001), al doilea roman (1983), după cel din 1981, COPILII ÎN MIEZ DE NOAPTE, ambele precedînd și „pregătînd” mult comentatul roman

VERSETE SATANICE (1988) etichetat drept o blasfemie la adresa Islamului.

Chiar din primele pagini, autorul, căruia îi place să stea la taifas cu cititorul pentru a-i menține atenția „în priză” și a spori impresia de autenticitate, nu numai povestindu-i suita de întîmplări trăite de personajele romanului, ci și prezentîndu-i anumite păreri despre propria-i carte, cerîndu-i permisiunea să facă unele digresiuni, să dea unele explicații („Imi dai voie să introduc aici cîteva observații pe tema învierii la islamici? Nu durează mult”, ține să precizeze că rușinea „este un cuvînt scurt dar unul care cuprinde enciclopedii întregi de nuanțe”, că „rușinea, cititorule dragă, nu constituie proprietatea exclusivă a Orientului” și că își propune să scrie acest roman „de bun rîmas, ultimele mele cuvinte despre un Orient de sub care, cu mulți ani în urmă, am început să mă eliberez”,

conștient fiind că nu scrie „numai despre Pakistan”. Și cită dreptate are în această afirmație!

Cartea sa este o prezentare secvențial-cinematografică a rușinii, a acestui sentiment din

idioată căreia mama îi spunea Rușinea și pe care o trata ca pe un gunoi”, prezintă rușinea și nerușinarea ca făcînd parte din viața tuturor oamenilor, îmbrățișînd toate formele posibile

sînt lefurile angajaților statului. Negocierile se desfășoară onorabil pentru ambele părți”, rușinea provocată de umilîntă dar și de violență.

Salman Rushdie realizează și un inventar al cauzelor care provoacă lipsa de rușine: „amorteala morală”, „pierderea cunoștinței de rușine”, „lipsa de respect față de vîrstnici”, „lipsa de iubire”, „voturile incorecte în alegeri”, mutilarea femeilor, contrabanda ș.a. În fapt, cartea sa avînd în centrul ei ca personaj principal, sentimentul rușinii întors pe toate fețele și cu un scop nemărturisit, ba chiar negat de autor, acela de a prezenta istoria contemporană a Pakistanului care îi oferă suficiente exemple pentru susținerea conceptului din titlul, care se vrea și este unul alegoric; numele personajelor avînd rezonanțe istorice ce duc cu gîndul la perioade diferite din istoria acestui teritoriu, din antichitate și pînă în zilele

noastre.

Salman Rushdie ține să precizeze că în această țară, în care se petrece acțiunea romanului său și despre care spune că „nu este chiar Pakistan” și pe care o numește „Peccavistan”, „Noua capitală era /.../ o groapă de gunoi pentru saloanele de tranzit și sălile de control vamal. ceea ce era probabil adecvat, dat fiind că democrația nu fusese niciodată mai mult decît o pasăre în trecere pe aceste meleaguri (s.m. - C.T.)

Salman Rushdie, care a fost asemănat cu marii povestitori „în tradiția romanului magic”, Marquez, Kundera, Grass, Calvino, Borges, și-a propus și a realizat într-o manieră absolut originală (în ciuda citatelor recunoscute sau nu din cărțile altora, științifice ori de ficțiune), o radiografie a lumii contemporane, mai precis, o radiografie și o stabilire de diagnostic ale lumii dintr-o anumită parte a planetei unde democrația nu a ajuns să se înstăpînească și este doar mîimat.

Constantin TOMȘA

O RADIOGRAFIE A RUȘINII

cauza căruia multe ființe umane suferă pentru că îl au, în timp ce altele nu-i cunosc sensurile sau mimează necunoașterea cu nonsalanță. Fenomenul, în toate ipostazele sale, este prezent în fiecare comunitate umană și de aceea, în cartea sa, care a fost tradusă în multe limbi, Salman Rushdie, pornind de la un personaj-pretext, fiica stranie a familiei Hyder, Sufya Zinobia, „copila

de la rușinea individuală la cea colectivă: rușinea destăinuirilor, a corupției (doar un exemplu: „Un ofiter de vamă depinde, pentru a avea un trai decent, de trafic. Mărfurile trec dintr-o parte în alta, nu fără motiv, le pune vamă, proprietarii știu că are dreptate, se ajunge la o înțelegere și familia ofiterului își cumpără haine noi. Aranjamentul nu supără pe nimeni; toată lumea știe cît de mici

LUNA MAI - PRO MEMORIA

REMEMORĂRI PEDAGOGICE NEMȚENE

În numerele anterioare au fost consemnate aniversările din mai: Th. D. Speranția, 4/1856; Dorel Dorian, 6/1950; V. Pruteanu, 10/1947; M. Zaharia, 10/1947; P. Jitaru, 11/1905; C.D. Borș, 13/1912; C. Cucuș, 15/1941; S. Bratu, 15/1925; C. Romanescu, 17/1906; Eugenia Soru, 17/1901; S. Donea, 19/1938; C. Alupului, 21/1913; Elena Crăciun, 24/1913; V. Petrovanu, 26/1887; Gh. Nicolau, 31/1859.

• Și comemorările: M. Jora 10/1975; Leon Mrejeriu, 14/1945; Melchisedec Ștefănescu, 16/1892. ROPEI, instituită în 1964 de Consiliul Europei, creat în 1949, cu sediul la Strassbourg, a cărui membră România este.

• 9/1936, ora 19.05, Eugen Herovanu transmite la radio Lectură din volumul "Orașul amintirilor", despre copilăria lui în Piatra Neamț, unde se născuse în 1874.

• 9 mai a.c., unele școli nemțene au sărbătorit ZIUA UNIUNII EUROPENE, instituită în 1985, de actuala Uniune Europeană, cu sediul la

Bruxelles, în care România acum luptă să intre. Crearea acesteia se originează în propunerea lui Robert Schuman, făcută la 9 mai 1950, după care s-a creat, în 1951, Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului și în 1957, Comunitatea Economică Europeană și Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (EURATOM). Toate au fuzionat în 1967 sub numele de Comunitatea Economică Europeană, devenind, pe parcurs, Uniune și, în perspectivă, Confederație.

• 10/1859, domnitorul Cuza îl numește pe Ion Ionescu de la Brad Director al Direcției de Statistică a Moldovei, atunci înființată.

• 15/1909, n. la Samara în Rusia, Vladimir Lașcu, remarcabil profesor de educație fizică, publicist (m. 24 dec. 1996).

• 21/1936, n. la Solont (Bacău), cunoscutul profesor și ziarist C. Cucu, redactor al prestigioasei reviste Asachi.

• 28/1936, n. la București, înzestratul profesor Eduard Mircea Balan, autor al unor valoroase cărți de istorie literară.

• 28/1912 s-a dezvelit statuia lui Cuza de la Iași, unde Anton Naum (proprietar la Cîndești) a citit un admirabil poem dedicat Domnitorului Unirii, iar Regele Carol I a citit un splendid cuvînt (intocmit în realitate de G.T. Kirileanu).

Prof. Traian CICOARE

RETROSPECTIVA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI NEMȚEAN

Liceul "Gheorghe Cartianu" a câștigat probele de cultură generală și sportivă ale concursului "Preuniversitaria", învingînd, în ambele finale, echipele liceului "Calistrat Hogăș". În ultimul act al competiției artistice, s-a impus, detașat, Liceul de artă "Victor Brauner", în defavoarea Liceului cu

Program Sportiv.

Finalele liceelor au încheiat ediția 2003-2004 a Preuniversitarii, în care s-au mai întrecut elevii din ciclurile primar și gimnazial- laureate: școlile 6 și 1 (cultură generală), școlile 10 și 11 (proba artistică) și școala 5 și LPS (proba sportivă).

• Colegiul Liderilor Federației Sindicatelor Libere din Învățămînt, întrunit recent, a decis reluarea manifestărilor de protest în cazul în care negocierile cu Guvernul nu vor avea rezultatele dorite. De la greva de avertisment, programată pentru data de 26 mai, acțiunile sindicale pot ajunge pînă la declanșarea grevei generale.

• Sindicaliștii din învățămînt au adunat, în Neamț, peste 6000 de semnături, pentru modificarea Legii învățămîntului, care presupune, în noua formă, majorarea procentului din Produsul Intern Brut alocat acestui domeniu la 6%, de la 4%, în anul 2005, și la 7% pînă în 2007.

• Absolvenții gimnaziului, care vor promova testările naționale, au la dispoziție 4700 de locuri în învățămîntul liceal, cu 700 mai multe decît în anul școlar precedent. Cei care nu vor trece testările au posibilitatea să opteze pentru școlile de arte și meserii, pregătite să primească încă 3248 de elevi.

• Doi liceeni pietreni, Corina Gherghelescu ("Calistrat Hogăș") și Vlad Gorgos ("Gheorghe Asachi") au obținut locul patru la cea de a treia ediție a concursului național "Istoria mea Eustory", cu tema "Ajută-ti aproapele- solidaritatea umană în comunitățile de ieri și de astăzi".

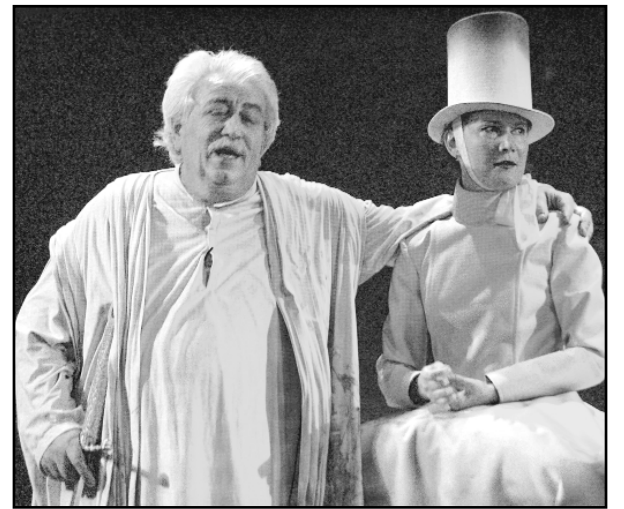
• În perioada 17-28 mai, a avut loc înscrierea candidaților pentru testele naționale, absolvenți de gimnaziu din

seria curentă, precum și din cele anterioare, care nu au promovat examenul de capacitate. Tot în luna mai, au început înscrierile pentru examenul de bacalaureat.

• Ministerul Educației și Cercetării a aprobat schimbarea denumirii Liceului de Artă din Piatra Neamț, începînd din anul școlar 2004-2005, în Liceul de Artă "Victor Brauner".

• Liceul de Informatică (P. Neamț) și Colegiile Petru Rareș (P. Neamț), Roman Vodă (Roman) și Ștefan cel Mare (Tg. Neamț) vor participa la un program de implementare a standardului de certificare ECDL (Licența Europeană de Operare pe Calculator) și vor fi atestate, gratuit, pentru susținerea testărilor ECDL.

Manuela NICORESCU

EDUCAȚIA PENTRU SĂNĂTATE ÎN ȘCOALĂ

Educația reprezintă un sistem complex și unitar, care are mai multe dimensiuni, corespunzătoare principalelor laturi ale personalității umane: educație intelectuală, estetică, civică, pentru sănătate.

Educația pentru sănătate este imperios necesară să se efectueze, de la clasa I la clasele a XII-a, școala trebuind să-și adapteze curriculumul, așa cum au făcut majoritatea statelor lumii care au conștientizat acest lucru și promovează cunoștințe privind diverse aspecte ale sănătății și totodată formează atitudini și deprinderi indispensabile unui comportament sănătos.

De ce școala să efectueze această educație? Pentru că este o instituție cu o mare autoritate morală, care oferă cadrul necesar desfășurării activității, iar proiectul de introducere a educației pentru sănătate ca disciplină opțională, reprezintă recunoașterea oficială a acestui lucru.

Din păcate, nu toate școlile au înțeles importanța opționalului și nu-l introduc. Eu, ca profesor de biologie, pot doar să aduc

cîteva argumente privind necesitatea lui:

- **extinderea alarmantă în rîndul școlărilor a unor boli generate de necunoașterea unor reguli elementare de igienă;**

- **mortalitatea crescută datorită afecțiunilor cardiovasculare, a tumorilor, a afecțiunilor digestive, pulmonare (conform datelor oferite de Institutul Național de Statistică și Centrul de Calcul), apariția acestor afecțiuni fiind legată și de consumul de alcool, tutun sau de sedentarism. De exemplu, OMS arăta în 1999 că numai fumatul singur, neasociat cu alți factori de risc, e responsabil pentru moartea la nivel mondial a peste 62 milioane de oameni, estimîndu-se că pînă în anul 2025 fumatul va ucide peste 150 milioane de oameni;**

- **creșterea consumului de droguri în rîndul tinerilor;**
- **50% din populația României este supraponderală, în special din cauza unui comportament alimentar nesănătos.**

Chiar și fără acest opțional, profesorii de biologie fac educație sanitară la ore, cît timpul le permite, nu cît ar trebui. Mărturie stă concursul "Sanitarii pricepuți", concurs de acordare a primului aju-

tor, Școala nr. 2 P. Neamț participînd an de an alături de celelalte școli din județ. De fiecare dată s-a arătat prestația echipajelor, ținuta, disciplina de intervenție, siguranța deciziei și exercitarea corectă a manevrelor de acordare a primului ajutor.

Dar în cadrul opționalului se pot face multe lucruri. Conform programei apărute s-ar vorbi mai mult de igiena personală, sănătatea mintală, despre protejarea împotriva violenței fizice, psihice, despre protecția împotriva abuzurilor sexuale, a violenței în familie.

De ce să nu se includă obligatoriu o oră de educație sanitară? Căci orice copil are dreptul...

* ... la dezvoltare fizică și psihică armonioasă;
* ... la protecție împotriva folosirii drogurilor;
* ... la protecție împotriva exploatării sexuale;
* ... la educație pentru viață, la educația în spiritul toleranței și înțelegerii (Convenția Națiunilor Unite cu Privire la Drepturile Copiilor, 1989).

Prof. Victoria SPIRIDON

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

CINCI SCRISORI ALE LUI MIRCEA ELIADE CĂTRE CEZAR PETRESCU

În ultimul număr al revistei "România literară" (19), istoricul literar Dumitru Hîncu publică cinci dintre scrisorile trimise de tînărul scriitor Mircea Eliade, asistent universitar, lui Cezar Petrescu, director pe atunci al ziarului "România". Din ele

aflăm unele amănunte interesante din epocă: "D-ta știi cum a fost arestat Nae Ionescu: cu o camionetă de jandarmi; cu patru mașini pline de agenți. Știi, probabil, cum au cotoșit biblioteca și ce documente compromițătoare i-au confiscat: testamentul lui Ionel Moța, cele două scrisori ale lui Moța pentru copiii săi, care tre-

buiau deschise numai la majoratul lor - și cîteva scrisori ale părintelui Moța către Nae Ionescu, în legătură cu o eventuală colaborare la "Cuvîntul". Pe temeiul acestor acte care periclitau Siguranța internă și externă a Statului, Nae Ionescu a fost dus la Miercurea Ciucului. Unde nu poate ceti nimic și nu poate fi văzut de nimeni". De citit.

UN ESEU DE H.-R. PATAPIEVICI ÎN REVISTA ORIZONT

Numărul 5/2004 al revistei bănățene "Orizont" publică pe șapte din paginile sale conferința ținută de Horia Roman Patapievici la începutul lunii aprilie la Universitatea de Vest din Timișoara, un adevărat eseu sub titlul "A asculta, a citi, a imagina". La capitolul "Magia și imaginația", strălucitul eseist spune printre

alte: "Henri Beer credea în astrologie. Și a încercat să demonstreze rațional că, în condițiile în care cosmosul este așa cum spun Newton și Einstein că este, adică populat la distanțe mari numai de forțe gravitaționale, a crede în astrologie nu este o

MIRCEA CĂRTĂRESCU DESPRE SOLIDARITATEA SCRITORILOR

Un interesant interviu cu Mircea Cărtărescu, liderul generației de poeți optzeciști, publică Dia Radu în revista "Cuvîntul" din

Revista presei literare

superstiție. Teza lui este însă perfect neconvingătoare deoarece încearcă să încadreze necontradictoriu cosmosul gravitațional al științei moderne a naturii cu credința că astrele pot influența sufletul nostru la momentul nașterii. Cele două viziuni despre naștere nu pot fi gîndite împreună. Dacă una e adevărată, cealaltă este o superstiție". De citit.

luna mai. Întrebat dacă mai este posibilă o solidaritate de grup între scriitori, Cărtărescu răspunde: "De grup, nu cred. Există, totuși, între toți scriitorii, vii sau morți, o solidaritate între solitari, o rețea de oameni singuri care comunică unii cu alții și care, cu cît comunică mai mult, cu atît sînt mai singuri. Pentru că asta e ceea ce-și comunică: singurătatea unică și de neînlocuit a fiecăruia. E o rețea

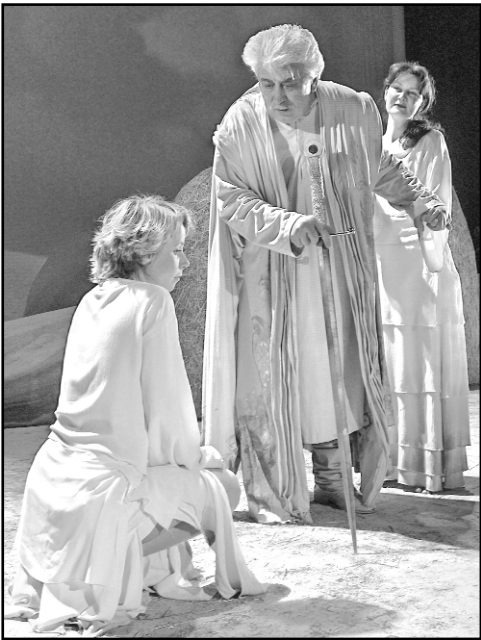
de mai sus ilustrează prin două cronici paralele lumea utopiilor din secolul XIX, relatînd amănunțit aspirația paradisiacă a doi eroi și decăderea lor, inevitabilă cînd o idee ajunge să fie aplicată mecanic. Iată un scurt fragment din acest roman: "În această localitate de patru mii de locuitori ai văzut fața reală, înspăimîntătoare, indescrribibilă, a unei instituții pe care de-abia dacă o cunoșteai din auzite: sclavia. Îți vei aminti mereu de imaginea cu care te-a primit mica piață de arme din La Praia unde ajunseseră cei sosiți de curînd cu Le Mexicano, după ce străbătuseră un pămînt negru, pietros și escaladaseră faleza de-a lungul căreia se întinde orașul: doi soldați asudați, înjurînd întruna, biciuiau doi negri dezbrăcați, legați de stîlp, într-un nor de muște, sub un soare de plumb". De citit.

PARADISUL DE DUPĂ COLȚ AL LUI VARGAS LLOSA

Revista "Adevărul literar și artistic" de săptămîna trecută (nr. 717) publică un fragment din ultimul roman al scriitorului Mario Vargas Llosa, laureat Nobel, roman care va apărea curînd la Editura Humanitas în traducerea Mariane Șipoș. Romanul cu titlul

OCHELARIST

22 MAI - ZIUA MONDIALĂ A CULTURII

*** Contribuția actuală a cadrelor didactice nemțene la dezvoltarea culturii române ***

Sărbătoarea Mondială a Culturii- 21 Mai- a fost, ca de obicei, un prilej de bilanț stimulator pentru noi înfăptuiri culturale.

Istoria- "magistra vitae"- ne confirmă că județul Neamț- mai ales prin cadrele didactice originare de aici sau slujitoare ale învățământului nemțean- a contribuit la încheierea culturii naționale și la strălucirea E de ajuns să ne gândim la învățătorul Ion Creangă.

Preluând responsabil această tradiție, cadrele didactice nemțene de astăzi se implică cu toată energia lor spirituală și intelectuală la dezvoltarea moștenirii culturale nemțene, impor-

tantă parte structurantă a culturii naționale românești. O fac, în primul rând, prin activitățile didactice desfășurate curent, adevărate creații culturale majore. Finalitatea acestora azi este deosebit de înaltă, întrucât se manifestă în societatea noastră o uriașă dezorientare și desconsiderare a valorilor autentice. Se impune o grabnică și temeinică îndreptare, refacerea și consolidarea a spiritului național și moral sub toate raporturile- economic, financiar, judiciar, militar, administrativ, cultural etc.- mai ales că trebuie să ne integrăm ca entitate națională solidară, indisolubilă, inconfundabilă și perenă în necesarele structuri europene prezente și viitoare, pînă la federalizare.

Pentru autoperfecționarea și perfecționarea activității colegilor lor, numeroase cadre didactice nemțene elaborează și publică articole, studii, eseuri, cărți, care, după cum constata Cicero: "hrănesc tineretea, mîngîie bătrînețea,

împrejurările fericite și oferă consolare în nenorociri".

Casa Corpului Didactic Neamț, prin organizarea de colocvii, mese rotunde, expoziții și prin editura proprie- Alfa- oferă un cadou prielnic și stimulează această nobilă activitate a cadrelor didactice nemțene, asigurînd, totodată, colaborarea cu alte instituții culturale nemțene: Muzeul de Istorie, Arhivele Statului, Biblioteca G.T. Kirileanu, Casa de Cultură etc.

Prestigioasa revistă pedagogică nemțeană- Apostolul- cerută în multe localități din țară, recenzată foarte elogios la Deva, cu colaboratori din Timișoara, Iași, Craiova, Galați, Baia Mare etc., adevărată tribună a dascălilor nemțene și-a conturat nu numai o linie didactică proprie, modernă, europeană, ci și o veritabilă concepție pedagogică, viabilă și originală, inconfundabilă.

Eseuri, ca "Viitorul trecutului", publicat de tînăra profesoară Luminița Arusoaiici în Apostolul (aprilie 2004) ar

face cînte oricărei reviste europene de cultură. Ne gândim și la celelalte reviste- "plămîni ai intelectualilor", cum le numea Camil Petrescu- nemțene- create și conduse de cadre didactice.

Remarcate și apreciate în toată țara sunt numeroasele reviste școlare nemțene, care atestă că slujitorii ai învățămîntului din această parte a țării aplică nobilul principiu pedagogic enunțat de astralul Vasile Părvan- a cărui mamă era din Dobreni: "Nu acela care aduce el mai mult e cel mai vrednic, ci acela care are cea mai curată, cea mai sfîntă bucurie de ceea ce aduc alții".

De acest benefic gînd sunt însuflați pedagogii nemțeni care întemeiază reviste (chiar și la sate), întemeiază edituri, posturi radio și tv locale, asociații pedagogice etc. Numele lor ar trebui scrise pe table de aur în piețele nemțene.

Prof. Traian CICOARE

ÎNVĂȚĂTORUL ȘI SATUL

Marea majoritate a învățătorilor, la sate își desfășoară activitatea lor. Împreună cu preotul ei trebuie să fie- din toate punctele de vedere- conducătorii reali ai satelor. Este pentru învățător o cinste deosebită în acest fapt, dar și o răspundere mare. Căci, cum va fi învățătorul, așa va fi și satul.

Dacă învățătorul va fi un om cinstit și activ și va ști să-și capete încrederea sătenilor, șatul acela va fi un sat fericit. În rîndurile învățătorimii sunt mulți învățători capabili și energici, dar totuși nu pot face mare lucru, pentru că nu și-au putut curăța încrederea și dragostea sătenilor lor.

Dragostea e piatra de temelie, e singura stîncă pe care se poate clădi temeinic. Să ascultăm ce minunat vorbește despre ea apostolul Pavel: "Chiar dacă aș vorbi în limbi omenesti și îngeresti și dragoste nu am, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănit. Chiar dacă aș avea

darul proorocirii și aș cunoaște toate tainele și toată știința și chiar dacă aș avea toată credința, așa încît să mut și munții, dacă dragoste nu am, nimica nu sunt".

"Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătațe, dragostea nu pizmuieste, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mîndrie. Nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se minie, nu se

File de arhivă

gîndește la rău" (Corinteni I.13; 1- 8).

Ca la orice acțiune temeinică, învățătorul va trebui să aibă la baza activității sale dragostea. Desigur dragostea între învățător și săteni va trebui să fie reciprocă. Aici, pe plan social, dragostea nu este oarbă. Săteanul, în special, nu-și dă inima lui decît cu greu, căci are un instinct admirabil, care-i arată fără greș cine-l iubește cu adevărat și cine e numai o "aramă sunătoare, sau chimval zăngănit".

Cine e însuflețit de dragoste

adevărată pentru săteni, pentru neamul său și pentru misiunea lui, va ști să găsească singur calea spre inima săteanului. Totuși, cred că nu strică nimănui, dacă voui expune cîteva din căile prin care se poate ajunge la inima lui.

Cea dintîi e integrarea învățătorului în viața satului.

Deși trăiesc în mijlocul satului, mulți dintre învățători, în afară de obligațiunile strict profesionale, n-au nici o legătură cu satul lor. Începînd cu îmbrăcămintea și terminînd cu cea mai neînsemnată manifestare, viața lui se deosebește fundamental de viața săteanului. Un astfel de învățător poate să desfășoare o activitate cit de mare, rezultatele obținute vor fi fără însemnătate.

Va continua să fie ca un corp străin în viața satului. Și se știe cum reacționează orice organism, cînd un corp străin a pătruns în interiorul lui: ori îl expulzează, ori, dacă nu poate, îl izolează.

Și astfel sunt mulți învățători: niște străini izolați de viața satului. (Urmare în numărul viitor)

M. DAVID - Ghindăoani

Trăm vremuri noi, care vremuri cer înțelepciuni noi, oameni aerisii la minte. Din păcate, primenirea de care vorbim, se lasă așteptată. Tranziția e lungă, oboșitoare, interminabilă. Uitați-vă la "viitorul țării", la tinerii de azi. Destui dintre ei confundă situațional cu prostia și curajul cu infantilismul. V-ați prins? Mă refer la distracțiile timpite pe care le organizează în timpul liber. Că de aia au luptat la revoluție.

Am văzut și ați văzut recent, pe un post central de televiziune, un excepțional spectacol cu tineri "furioși" și dornici de senzații tari.

Porniți pe chicot și hîrjoană. "Actorii" arătau jalnic și au jucat catastrofal. Unii smintiți s-au tăvălit despuiați, ca godacii, prin glod. Așa spun moldovenii, nu? Oghial, bagdadie, chicior, chiatra, glod... Alăi zănatnici, cu inele în urechi, cit roțile de cascaval, îl izbeau idioteste pe cel mai bicisnic dintre ei, de trunchiul unui copac scorburos. Scoopul? Îl căleau după o rețetă secretă. Spartană. Cea mai tare ispravă? Un caft ca la inchiziție. O bătaie pe care un tonton cit un șarampoi, din grupul furioșilor, o administra la propriu, cu o curea, la fundul gol pușcă a doi dintre colegii săi, legați bine între ei cu bandă izolatoare. Părțile cărnose, rușinoase, erau mascate prin efecte de televiziune. Din motive pudice. Ca să vezi! Alte isprăvi grozave? Aruncatul în gol legat de o funie, trînte fitoase în mlaștină, scamatorii pe bicicletă... De gustibus! Interogați de ce fac aceste măscări demente, circarii noștri au folosit în răspuns cuvintele: distracție, adren-

alină, curaj, tinerete, nonconformism. Ce nu știu amatorii de senzații tari? Puțini telemani, foarte puțini le-au admirat scâlîmbăilele necugetate. Unii chiar au schimbat imediat canalul, cu dispreț.

Dacă lucrurile vor evolua tot așa, spun circotașii, nu este exclus ca televiziunile comerciale să ofere telespectatorilor lecții deschise despre cum se jefuiește o vilă, un apartament sau o mașină luxoasă. Cum despre sex știm absolut totul, nu mai e nevoie să se insiste. Priviți spre Big Brother, cuibușorul de nebunii al fraților, unde instinctul de reproducere este foarte pronunțat. Dacă doriți să vedeți alți nebuni, uitați-vă la Animal Planet. Veți vedea un tăcănît blond, alergînd după șerpîi veninoși de pe glob. E plină lumea de bolnavi pentru Spitalul 35 București și Spitalul 9, Iași. Citește: pentru bolunzi.

Lăsa în d glumele la o parte, să tragem cîteva concluzii. Gospodărești. Pentru tinerii noștri "tehui", vorba bunicului, Dumnezeu să-l ierte. Pușorilor, nu mai vînturați barurile. Examenale bat la ușă, cioc! cioc! Cataloagele sînt pline cu note netrebnice. Abandonul școlar crește precum aluatul frămîntat cu drojdie turcească. Tot mai mulți elevi sînt sterși din catastrofele școlilor. Rău. Foarte rău. Oamenii cu catalog subsuoară sînt practic panicați. N-au văzut în cariera lor dascălcească atîtea eleve cu fundul gol și decolteuri largi, încăpătoare, cit vitrinele de la "Petrocar SA". În mediul rural, profesorii fac politică cu mare interes folosînd și pumnii electorali dacă Opoziția este indisciplinată. Deși campania electorală a început, nici noi, maturii, n-am reușit încă să deosebim grîul de neghină. E groasă, domnilor! Căscăți ochii cit cepele sirbești. Degeaba vă dați cu pumnii în cap, după alegeri. E prea tîrziu! (Dumitru RUSU)

DE GUSTIBUS!

NU PROȘTIȚI ȘCOLERUL CU TELEVIZERUL!

Televizorul face parte din viața copiilor încă de la vîrsta de 2 ani sau chiar mai devreme, influențîndu-le atitudinea, limbajul, comportamentul. V-ați gîndit că atît de inofensiv, în aparență, televizor, vă ține de multe ori locul, că tînde să devină un al treilea părinte pentru copilul dumneavoastră? Cîți dintre părinți știu ce emisiune sau film urmăresc copiii, de cite ori se uită împreună cu copiii lor la un film de desene animate? Sigur că există la televizor și programe educative, și filme bune, și emisiuni interesante. Dar există și vulgaritate, prost gust și incultură. Și de toate acestea din urmă, copiii trebuie protejați. Cînd vorbim de educarea unui copil, ne gîndim în primul rînd la familie, la școală, la biserică, la rolul grupului de prieteni, dar, astăzi, copiii cresc într-o lume în care parcă nu se mai poate trăi fără calculator, Internet și, mai ales, fără televizor.

Televizorul nu poate deveni nici al treilea părinte și nici a doua familie din cauza violenței din filme, a limbajului degradant al unor emisiuni, din cauza inculturii transmise de alte emisiuni și a vulgarității din unele texte de muzică ușoară. Multe drame s-au întîmplat atît în țara noastră cit și în lume pornind de la filme, clipuri publicitare etc. Televizorul afectează comuni-

carea dintre adulți și părinți pentru că el te captivează, nu mai ai nevoie nici să te plimbi, nici să citești, nici să-l ascuți pe celălalt.

Copiii nu trebuie părăsiți în fața televizorului. Părinții trebuie să-și facă timp să se uite împreună cu copiii și să discute ceea ce văd pentru că astfel ei vor înțelege anumite lucruri, dacă ce văd e bine sau rău, că violența nu este o soluție. În schimb, un film- ecranizare a unui roman poate fi un pas important pentru dezvoltarea interesului pentru literatură, pentru un personaj sau perioadă istorică.

Mulți părinți sînt îngrijorați și de calitatea filmelor de desene animate.

Unii încep să conștientizeze faptul că televizorul influențează copiii, încep să țină cont de asta și caută metode prin care să-și pună la adăpost copiii de influențele negative.

Inv. Luminița VĂDUVA

APOSTOLUL

REVISTĂ EDITATĂ DE SINDICATUL ÎNVĂȚĂMÎNT NEAMȚ

ISSN - 1582-3121

Redacția și administrația: str. Petru Rareș nr. 24, tel/fax: 22.53.32, Piatra Neamț

Prețul: 10.000 lei

APOSTOLUL - revistă a cadrelor didactice din județul Neamț, serie nouă, apare prin colaborarea Sindicatului Învățămînt Neamț și Asociației Învățătorilor din județul Neamț (martie 1999).

FONDATORI: C. Luchian, V. Gaboreanu, V. Scripcaru, M. Stamate, I. Rafail, M. Avădanei (noiembrie, 1934)

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE: Florin FLORESCU - *director general*, Iosif COVASAN - *director economic*, Constantin TOMȘA - *director executiv*, Gheorghe AMAICEI, Ștefan CORNEANU.

CONSILIUL DE REDACȚIE: Mircea ZAHARIA - *redactor șef*, Ștefan CORNEANU - *redactor șef adjunct*, Dumitrița VASILCA, Dan AGRIGOROAIE, Niculina NIȚĂ, Steluța ALEXANDRU, Valerian PERCĂ (Subredacția Roman, tel. 732.738),

Constantin TIMOFTE (Subredacția Tîrgu Neamț) Carmen DASCĂLU (*secretar*). *Ilustrația numărului - "Aps de soare" pe scena T.T. (Foto: Cornel Miftode)*